

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

5/2022 / ročník XXXII / 29 Kč

Vtisknout stavbě originalitu a vtip

Michal Ježek, architekt

10 Síť Net for God

15 Synoda o synodalitě

11 Kostel sv. Josefa v Šedivínách

19 Pamětní deska Mons. Karlu Otčenáškovi

Kalendář královéhradecké diecéze

pro rok 2023 představí řeholní společenství
působící v diecézi a také recepty z jejich kuchyní

občanské svátky a církevní svátky s liturgickými barvami a čtením
adresář farností, řeholních a dalších institucí, církevních škol...
kontakty na charity a charitní zařízení v diecézi

Cena 79 Kč

K dostání od června na farních úřadech nebo v Karmelitánském knihkupectví v Hradci Králové.

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Pousmívám se nad Božím humorem
Michal Ježek
- 10 **evangelizace**
Síť Net for God
- 11 **zajímavá místa diecéze**
Šedivinský kostel sv. Josefa
- 14 **jak to vidím já**
Nebojte se...
- 15 **synoda**
Synoda o synodalitě ve farnosti Kutná Hora
- 16 **knihy**
Zahradník duší P. Vích
- 18 **aktuality z diecéze**
Setkání katechumenů
- 19 Pamětní deska
Mons. Karlu Otčenáškovi
- 22 **pastorace**
- 26 **seriál**
Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (5)
- 30 Papežská misijní díla
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.

Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.

Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Květen je měsícem zasvěceným Panně Marii

Mariánská úcta je mi zvláště blízká, i proto jsem svěřil do péče Matky Boží svou biskupskou službu, jak to vyjadřuje heslo: „*Sub Tuum Praesidium*“, „*pod ochranu Tvou*“.

Pokud bych měl vybrat konkrétní událost z Mariina života, pak na mne velmi silně působí události v Betlémě, kontrast mezi velikostmi vrcholných okamžiků spásy, kdy se do světa rodí sám Bůh, a Mariinou pokorou a oddaností Bohu. Je s Josefem na mnohadenní cestě, nenaleznou důstojný nocleh, Dítě se rodí v samotě chléva za městem. Zprávu o Jeho narození se jako první dozvědí příslušníci nejnižší společenské skupiny. Pak sice přijdou králové, ale jsou to cizinci, pohané.

To vše jistě bylo velikou zkouškou Mariiny víry: opravdu takto přichází na svět Mesiáš? Přesto nepřestává důvěřovat v Boha a Jeho příslib. Později její postoj znovu vynikne, když musejí s Dítětem utéct do daleké ciziny a zejména když je její Syn následně odsouzen a ukřižován.

V souvislosti s betlémskými událostmi se mi často vybavuje mé šestileté působení při papežské bazilice Santa Maria Maggiore v Římě. Takřka denně jsem procházel významným mariánským sanktuáriem, kde je pod hlavním oltářem uložena vzácná relikvie – dřevo jesliček. Je jakousi předzvěstí dřeva kříže, kolébkou, ve které se Kristus narodil v chudobě a samotě, aby byl i později od vlastních odmítnut, zavržen a skrze toto utrpení nám přinesl naše vlastní narození pro věčný život v nebi.

Pousmívám se nad Božím humorem

Svémi nápady a realizacemi se **architekt Michal Ježek** nesmazatelně zapisuje do moderní sakrální architektury ve 21. století. Těm, kdo se na jeho stavby později dívají, však zůstává autor skryt. Nebude tedy jistě na škodu ho představit.

„Jak byste sám sebe uvedl?“

Pocházím z dělnického prostředí. Tatínek byl náchodský truhlář, maminka skladnice z malé vesničky na východě Slovenska. Prožili jsme s bratrem krásné dětství v milující rodině. Vystudoval jsem fakultu architektury v Brně a vrátil se do rodného Náchoda. Tady tvořím v ATELIERU TSUNAMI a žiju se svojí ženou Jájou a čtyřmi dětmi, Danem, Martinem, Honzou a malým Vojtíškem. Samí kluci se nám urodili.

„Pocházíte z věřící rodiny?“

Od malička jsem chodil do kostela, ale o Bohu a církvi se doma nemluvilo. Splnil jsem si svou nedělní povinnost, navštěvoval jsem hodiny náboženství a to stačilo. Když mám být upřímný, v nějakých patnácti šestnácti letech už to byla jen taková návyková setrvačnost. Věci se začaly dít, když se u nás obnovila schola doprovázející mše svaté pro děti a mládež. Najednou jsem se staršími kamarády a bráchou v kostele sv. Michaela v Náchodě každou neděli zpíval, hrál na kytaru nebo pětistrunné banjo, vyjížděli jsme občas na hostování do jiných farností. Až zpětně jsem se dozvěděl, že v roce 1968 ve stejném kostele hrával s kapelou můj otec a strejdové, než tzv. rytmické mše komunisté zakázali. Na začátku prázdnin v roce 1992 mě oslovil starší kamarád, že jedou na setkání animátorů skupin mládeže do polské Czechochowe-Olsztyna, že by potřebovali

nějakého muzikanta. Tak jsem jel, aniž bych vůbec tušil, co je to animátor. A tam na mě doslova dýchla Církev a společenství s radostnými biskupy, skvělými kněžími a spoustou mladých hledajících lidí. Musel jsem si sám v sobě ujasnit, jak na tom se vztahem k Bohu jsem. To byl zásadní obrat ve víře i v životě. Tam jsem se stal animátorem. A i když pak samozřejmě v průběhu let nastaly nějaké výkyvy a krize, tak ohledně základního směru mé cesty jsem nikdy nepochyboval. Dnes u sv. Michaela, kde se věnuji službě akolyty, hrají ve schole dva naši synové na kytaru a trubku jako třetí generace rodu Ježků – kostelních muzikantů.

„Proč jste se rozhodnul věnovat se architektuře?“

Vždy jsem rád kreslil, prakticky každou volnou chvíli jsem něco skicoval, tvořil si vlastní komiksy. Na střední průmyslovou školu stavební jsem nastupoval už s představou, že budu jednou projektovat domy. Přišlo to naprosto přirozeně a nikdy mě to nepřestalo bavit.

„Jak prožíváte chvíle, kdy začínáte pracovat na nějaké sakrální stavbě? Přece jen, ta duchovní vertikálnost musí mít u věřícího architekta ještě jinou dimenzi než třeba u nevěřícího autora.“

Málokdy návrhy sakrální stavby nebo úpravy interiéru vznikají rychle. Než vůbec začnu kreslit na papír, tak si to

musím nechat prokvasit v hlavě, seznámit se s historií stavby, z několika pramenů nastudovat vše, co se vztahuje ke světcům, jemuž je nebo bude prostor zasvěcen. Modlím se, aby si mě Bůh použil, abych v tom nebyl sám. I architekti mají svůj žalm: „*Nestaví-li dům Hospodin, marně se namáhají stavitelé...*“ (Ž 127). No a pak skicuju a upřesňuji a často mačkám papír a začínám znovu. Je to takový horečnatý stav, než se to rámcově usadí a mohu to téma v hlavě opustit, abych se k němu s odstupem vrátil. Ta časová mezera je moc důležitá. S odstupem a chladnou hlavou zjistím, jestli to má kvalitu a mám pokračovat nebo začít znovu a jinak. Ale prožil jsem i úplně jiný průběh práce. V roce 2014 jsem byl pozván na schůzku s trutnovským podnikatelem v zemědělství, který si přál navrhnout venkovní kapli před areálem své společnosti. Nebyl věřící, a přesto chtěl, aby po něm ve zvláště podkrkonošské krajině zůstalo něco podobného, co stavěli od nepaměti statkáři a sedláci – kapličky a Boží muka. Krásné zadání, ne? Shodli jsme se na zasvěcení patronovi české země, sv. Václavovi. Začal jsem si pročítat podklady a přemýšlet o souvislostech. Mimo jiné jsem ke svému překvapení zjistil, že sv. Václav vlastníma rukama pěstoval vinnou révu a obilí k eucharistickým potřebám – takže mimo jiné také zemědělec. A pak jsem šel spát a během té noci v těžkých snech jsem ten základní koncept kaple nějak objevil. Noc to byla hrozná, vzbudil jsem se nevyspalý a rozlámaný, ale ráno jsem tu kapli už jen

ⓘ Sborový dům Církve bratrské v Novém Městě nad Metují

ⓘ Při průvodcovské službě v rámci Noci kostelů v Náchodě

naskicoval. Samozřejmě bylo potřeba ten návrh rozpracovat, domyslet, ale ten základ jsem „dostal“ – jinak se tomu nedá říct – ve snu. Nedá mi to, abych nezmínil i úplný začátek tohoto mého „koníčku“. Přihlásil jsem se na fakultě do volitelného předmětu sakrální architektura a jako ročníkovou práci jsem si chtěl zapsat návrh kaple. Zmínil jsem se o tom svému učiteli architektury průmyslových staveb a on mě začal od toho odrazovat. Říkal: „Kolik myslíš, že takových kaplí a kostelů se postaví za tvůj život? Dvacet? Třicet? Taková věc se ti, hochu, když budeš mít veliké štěstí, poštěstí jednou za život.“ No, a protože Bůh má smysl pro humor, tak se mi to poštěstilo už desetkrát, z toho vloni dvakrát a tento rok jsme jednu kapli již také slavnostně otevírali. Vždy znovu při novém zadání úpravy presbytáře, stavbě sborového domu nebo nové kaple si vzpomenu na tu dobře míněnou radu a pousměju se Božímu humoru a velkorysosti.

77 Dá se splnit každé zadání zákazníka?

Klient má někdy zcela jasnou představu, ale někdy přichází jen s mlhavou myšlenkou a důvěrou, že ten jeho sen dokážete „zachytit“. A já musím tu jeho „diagnózu“ odhalit co nejpřesněji, abych správně zacílil „léčbu“. Ale ani tak každé přání splnit nedokážu. Jsem samozřejmě omezen územním plánem, technickými

normami a taky elementární etikou. Sice jsme my architekti do jisté míry námezdními dělníky-žoldáky, ale na druhou stranu mám v sobě i nějakou mez slušnosti k okolnímu prostředí. Typicky jde o snahu vytěžit z pozemku co největší objem a výšku. Je to pochopitelné a do jisté míry akceptovatelné, ale má to právě svoji míru. Pokud zadání překračuje tuto moji červenou linii, snažím se klienta přesvědčit, aby zadání upravil. Nevybavuji si, že bychom se kvůli tomu museli se zákazníkem rozejít.

77 Jaký stavební styl vám je nejbližší?

Vybrat jedno architektonické období je těžké. Vždy mě fascinovala vrcholná gotika. Především na gotických katedrálách je vidět ten neuvěřitelný posun v tvarování hmoty od masivních konstrukcí k soustředění sil do profilovaných pilířů, vnějšího opěrného systému a klenebních žeber. Zůstává jen precizně odlehčená kostra nádherně tvarovaná podle výslednic sil a pak už jen lehká výplň s vitrážovým prosklením. I ozdobné věžovité architektonické prvky tzv. fiály, které na laika působí jako ozdoba „navíc“, mají svůj statický smysl.

Svým způsobem podobný, a přesto vizuálně zcela odlišný koncept nabízí i prvo republikový funkcionalismus. Když analyzujete třeba vilu Tugendhat v Brně, také naleznete „jen“ skelet obalený lehkým

průhledným obalem. Architekti s tímto univerzálním konceptem pracují úspěšně dodnes.

77 Sám si nedokáží představit, kam se bude architektura ubírat. Doba baroka nebo podobných rozmanitých stylů se asi již nikdy nevrátí.

Rozmanitost architektury okolo nás je i dnes velická. Obdivované barokní perly, například šlechtické paláce, znamenaly soustředění obrovských prostředků do rukou pár vyvolených, kteří se uměli narodit do správných zlacených kolíbek. Možná není dnešní architektura tak okázalá, převládá v ní jednoduchost, ale zase jí může využívat nesouměřitelně více lidí. Pokud architekt dokáže stavbě vtisknout originalitu nebo vtip jednoduchými prostředky, slouží mu to ke cti. Dobře řemeslně „vykomponovaná jednoduchost“ není nedostatek fantazie. A protože žijeme v mimořádně bohatém období naší země, i když si to mnozí lidé neuvědomují, vzniká opravdu velké množství staveb. Samozřejmě ne vždy je to špičková architektura, ale to asi ani nikdo nemůže očekávat.

77 Máte raději volnou ruku při tvorbě návrhu nebo alespoň rámcově představu objednavatele?

Architekt nemůže být úplně svobodný umělec jako malíř nebo hudební

(Kaple sv. Josefa ve Slavětíně (foto Miloš Šálek)

(Kaple sv. Václava ve Voletínách u Trutnova (foto Petr Košťál)

skladatel. Je ve své kreativě omezován funkcí stavby, finančními možnostmi zadavatele, statikou a také představou – zadáním zadavatele. Po pravdě jsem asi neměl zakázku, kde bych pracoval zcela volně bez zadání. Naopak jsou zákazníci, kteří svým zadáním návrh předurčí a zadají tolik parametrů, že jen obtížně hledáte nějakou přijatelnou architektonickou formu. Zjednodušeně řečeno, když si u designera objednáte objemné dodávkové auto, nemůžete zároveň chtít, aby vypadalo jako formule 1. Ideální je přiměřeně vymezující zadání, ke kterému dojdeme diskusí s klientem. Chci si být jistý nejen tím, co chce, ale také proč to chce. Jaká je jeho motivace, abych mohl hledat třeba i nevhodnější řešení prostorového puzzle. Třeba při spoluutváření zadání k rodinným domům se podrobně ptáme klientů na životní styl, jejich koníčky, domácí mazlíčky. Ale také třeba na alergie kvůli volbě podlahovin, možnosti krbových kamen nebo druho- vé skladbě výsadby v zahradě. Věřím, že potom se v takovém domě cítí opravdu doma.

?? Stalo se vám někdy, že jste přinesl vypracovaný návrh, za který byste si dal metál, a zákazník jej zcela rozcupoval?

Takhle extrémní to asi nikdy nebylo. A doufám, že ani nebude. Já nevím, jak to prožívají jiní architekti, ale já jsem před

první prezentací návrhů u klienta dost nejistý. Co když jsem neporozuměl zadání a on má docela jinou představu, jiný vkus. Takže na metál se v takových chvílích opravdu necítím. Občas se samozřejmě stane, že přicházím s něčím už propracovaným a cítím z reakce, že to není ono. Pak musíme společně hledat dál a pojmenovat si to. Naštěstí jen úplně výjimečně jde o koncepci provozu a dispoziční řešení, častěji se jedná o vnější vzhled, fasádu, barvu. Tam samozřejmě každý zákazník může mít jiný názor a vkus a já nemám problém připravit varianty, abychom se naladili na stejnou vlnu. Přece nenavrhuji svůj pomník, ale zhmotňuji vizi toho, kdo za mnou přichází.

?? Jaké sakrální stavby tedy vzešly z vašeho rýsovacího prkna?

Můj první sakrální prostor byla nová domácí kaple pro řádové sestry na faře v Rokytnici v Orlických horách. Poté mě oslovili „brášci v Kristu“ z Církve bratrské z Nového Města nad Metují, jestli bych jim architektonicky drobně upravil jejich návrh na plánovaný sborový dům. Zpočátku jsem měl trochu ostych a obavy, zda nebudu v jejich protestantském prostředí myslet příliš katolicky, ale velice rychle jsme zjistili, že pohledy z obou „břehů“ na sakrální architekturu se časem velice sblížily. Soudobá architektura katolického kostela je výrazně méně zdobná, je jednodušší

a střídmější. A naopak původně přísně odlišení sborových domů bratrské církve včetně užívané symboliky už dnes není vyžadováno. Je skvělé, že již nejsme nesmiřitelní rivalové a nemáme potřebu se vzájemně hluboce vymezovat. Návrh jsem oproti zadání zcela změnil, ale tehdejší místní kazatel Daniel Kvasnička i věřící se pro takovou změnu nadchli a realizace proběhla velice rychle. Na rozestavěný objekt se přijeli „na zkušenou“ podívat zástupci z CB v Poděbradech se záměrem vystavět nový sborový dům. Ve vyzvané architektonické soutěži můj návrh zvítězil a sborový dům Bétel v Poděbradech také spatřil světlo světa. V loňském roce jsme dokonce pro místní dynamicky se rozvíjející sbor připravovali varianty dalšího rozšíření včetně nového většího bohoslužebného sálu. Když se potom u nás v Náchodě na náměstí rekonstruoval kostel sv. Vavřince, dostal jsem od otce Boguslawa Partyky svoji šanci takříkajíc na domácí půdě. Návrh nové koncepce presbytáře s bohoslužebnými prvky pracoval s tradičními materiály – pískovcem a sklem, ale se zcela soudobým tvaroslovím. Potěšilo mě, že takový „jiný“ návrh místní společnosti přijalo včetně starší generace. Naštěstí se nenaplnilo pravidlo, že doma nikdo není prorokem.

O kapli sv. Václava ve Voletínách už víte, krátce po její realizaci přišlo pozvání od otce Petra Kubanta z Červeného

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

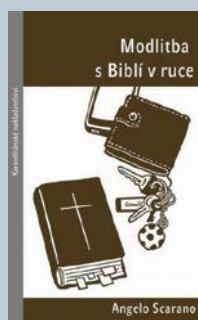
papež František

Nebojme se snít

„Náš svět potřebuje vizi,“ řekl Františkovi jeden diplomat. „Tady je...“, řekl papež a dal mu svou knížku *Nebojme se snít* – bratrské povzbuzení k převzetí odpovědnosti za naše sousedy, společnost i život na naší planetě. Papež volá po spravedlivěji spravovaném světě, který je ukotvený v Kristově evangeliu a odolný vůči různým krátkozrakým ideologiím. *Brož., 160 stran, 249 Kč*

Modlitba s Bibli v ruce

Osvědčené způsoby, jak přistupovat k četbě Božího slova, jak se s ním modlit a nechat ho promlouvat do svého života. Oblíbená pomůcka pro všechny, kteří se chtějí pustit do dobrodružství četby Pisma a hledají praktického průvodce s konkrétními tipy. *Brož., 108 stran, 149 Kč*

(Presbytář kostela sv. Vavřince v Náchodě

Kostelce, který mě přizval ke spolupráci na rekonstrukci presbytáře poutního kostela Navštívení Panny Marie v Boušíně. Opět přišel na řadu oblíbený pískovec a sklo, ale bylo velmi náročné nějak symbolicky vyjádřit setkání dvou žen a jejich nenarozených dětí – Ježíše a Jana. To mi dalo dost zabrat, ale měl jsem z výsledku potom o to větší radost.

Následovalo zadání k opravě osvěcené kaple sv. Josefa v obci Slavětín na okraji Jestřebích hor. Po odsunu původního německého obyvatelstva po 2. světové válce zchátrala. Zachránit a „vzkřísit“ ji se podařilo úspěšnému trutnovskému podnikateli panu Kasperovi a jeho ženě. Naším společným záměrem nebylo vrátit se zpět v čase a vytvořit repliku původního stavu, ale s úctou a v harmonii s původní stavbou navrhnout soudobý výstavní a koncertní prostor v minimalistickém architektonickém pojetí. Interiér byl doplněn fantastickou uměleckou drátkovou instalací akademické sochařky Veroniky Psočkové vytvořenou volně podle oltářního obrazu sv. Josefa s Ježíškem. Je to takový odkaz na známé barokní kompozice soch okolo oltářních obrazů, a přitom to je soudobé a krásně hravé. Drobnější úlohu jsem si vyzkoušel také v Domově důchodců ve Dvoře Králové. Místní paní ředitelka Lída Lorencová málo využívanou společenskou místnost změnila podle mého návrhu v ekumenickou kapli.

Ve stejném roce jsem byl osloven otcem Karlem Moravcem k vytvoření nové podkrovní kaple shodou okolností také sv. Josefa, ale tentokrát v poutním domě na Hoře Matky Boží v Králíkách. V soutěži můj návrh zvítězil, a tak mohl být v loňském roce realizován. Má navozovat atmosféru snu – snu sv. Josefa, který svá důležitá rozhodnutí učinil po probuzení z inspirovaného snu. Dřevěné obklady jsou tak jemně bíle lazurovány a měkce tvarovány do oblouku. Jako odkaz na Josefovo tesařské řemeslo jsou obětní stůl, ambon a sedes vyrobeny z hrubě tesaných dubových trámů. V čele kaple je okno, které jsem vytvaroval do kříže a doprostřed umístil svatostánek s dvířky z červeného litého skla s výbrusem. Tak splňujeme liturgické předpisy o neprůhlednosti svatostánku, zároveň světlo přirozené zvenku přes okno i věčné světlo zevnitř svatostánku pomůže skrze průsvitné sklo živého Ježíše věřícím doslova cítit nadosah v bezprostřední blízkosti i intimně.

77 Velmi mě zaujal váš prvek ve vaší poslední kapli.

Jde zatím o poslední realizovanou věc. Kaple Neposkvrněného Srdce Panny Marie a P. Pia z Pietrelciny v centru terénních služeb Oblastní charity v Červeném Kostelci. Pan ředitel Miroslav Wajsar Atelieru Tsunami svěřil návrh souboru budov bývalých uměleckých

Podkrovní kaple sv. Josefa na Hoře Matky Boží u Králík

dílen místního rodáka Břetislava Kafky. Je tady prostor pro ambulanci paliativní péče a zázemí sester mobilního hospice a pečovatelské služby. Lékař a obětavé sestřičky dojíždějí k nemocným a umírajícím domů ve dne i v noci. Aby nedošlo k jejich vyhoření v náročném vyčerpávajícím poslání, je pro tým i klienty mimo jiné vždy k dispozici duchovní posila v domácí kapli. Když jsem rozjímal nad obrazem Neposkvrněného Srdce Panny Marie a obrazem pátera Pia, našel jsem si pro sebe to, co je spojuje. Je to bolest. Ale ne bolest beznadějná a zoufalá, ale bolest plná naděje, bolest přijatá. Centrem kaple se tak stal podsvětlený zapuštěný kříž odkazující samozřejmě na Krista, ale také na stigmata pátera Pia. Bolesťivé rány jsou tam znázorněny pomocí červených skleněných ostrých střepů na kovových hřebecích. Z červeného skla jsou zhotovena rovněž dvířka svatostánku a snad se povede i dřevorezba Panny Marie s červeným skleněným srdcem.

„A to okénko ve vnější zdi, které vede k eucharistii, to také přišlo ve snu?“

No to bohužel ne, takový sen asi nepřichází každý měsíc ani rok. Vlastně podobný prvek jsem si vyzkoušel už v kapli sv. Josefa v Králíkách. Okno ve zdi prosvětluje svatostánek dovnitř kaple. Tentokrát má ale i obrácený efekt, tedy zevnitř ven. Představuji si, jak sestra s těžkou taškou plnou medikamentů unavená vyjíždí

v noci poněkolkáté ke svým nemocným, do tmy a chladu svítí okénkem ven věčné světlo a ona se v duchu pozdraví s Pánem Ježíšem a vyprosí si jeho sílu na další cestu k tišení bolestí celého světa. Takže máte vlastně pravdu, že jsem si to také vysnil...

„Jistě byla každá stavba vaším dítětem. Je ale některá, která vám přirostla k srdci pro nějakou výjimečnost, zvláštnost, těžkost?“

Každá z realizací je mi nějakou mimořádnou vzpomínkou blízká, ale asi pochopitelně nejvíc ve mně rezonují práce z posledních let. Je to takový příběh, kdy jedna práce navazuje na tu druhou a postupně se rozvíjí a posouvá... nechám se překvapit, co bude evolučně následovat, pokud tedy přijde nějaká další příležitost.

Pavel J. Sršeň)

foto na obálce a na straně 4 Miloš Šálek)

Ing. arch. Michal Ježek

Narodil se 7. února 1974 v Náchodě, je ženatý a má čtyři děti. Vystudoval fakultu architektury VUT Brno. Je jednatelem společnosti Atelier Tsunami s.r.o. V soutěži Stavba roku 2019 získal cenu odborné poroty a cenu veřejnosti.

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klappkova 2, 182 00 Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Jean Druel

Na Boží cestu

Kápězetka pro uspěchané

Nevelká kniha skrývá přesné, upřímné a současné postřehy o spiritualitě pro moderního člověka. Provádí čtenáře třemi stupni vztahu s Bohem, od prvních záchvěvů zájmu o duchovní život po svobodný a milosrdný nadhled nad životem a světem, který dává skutečnou Boží blízkost. Brož., 136 s., 249 Kč

Yvonne Poncet-Bonnisol

Rodinná tajemství

Jak překonat trauma předků

Autorka analyzuje mechanismus rodinných tajemství, jejich psychologické důsledky a zkoumá různé cesty k osvobození, včetně psychogenealogické terapie. Kniha bude cenná nejen pro ty, kteří nesou břímě mlčení, tak pro ty, kteří zoufale hledají pravdu. Naučme se odemknout dveře rodinnému tajemství, poznat ho, abychom ho mohli přijmout a překonat. Brož., 120 s., 269 Kč

Sít' Net for God nabízí setkávání ve společenství

Další v sérii představovaných evangelizačních aktivit v naší diecézi je Net for God. Skupinky, které se schází v několika farnostech naší diecéze, jsou mezigenerační a někdy též mezi-denominační. Ústřední částí jejich setkání je vždy krátký film plný podnětů. Na něj navazuje diskuse a poté i společná modlitba. Sít' Net for God nám představí **člen komunity Chemin-Neuf a zakladatel mnoha skupinek Net for God Vladimír Neškudla**.

?? Mohl byste se, prosím, pro čtenáře krátce představit?

Jsem otec, projektový manažer, dobrovolník a promítač. Vnímám potřebu vytvářet společenství – malé skupinky, kde se sdílíme a povídáme si o tom, jak Bůh mění naše životy, jak v nich jedná a jak jej můžeme poznávat. V malých skupinkách se pohybuji již 35 let, ať to bylo společenství saleziánů, později na VŠZ společenství, které vedl v podzemí dnešní biskup Zdenek Wasserbauer, až po společenství v Bartošovicích v Orlických horách formované Polskou laickou skupinou Metanoia z KUL-u v Lublinu.

?? Jak probíhá běžné setkání skupinky Net for God?

Průběh skupinky: přivítání a představení nových příchozích, krátký hovor (cca 5–10 minut, nepřetahovat), seznámení s průběhem večera a seznámení s filmem, promítání filmu, diskuse (20 až 30 minut) s pohoštěním, přestávka (5 až 10 minut), modlitba – chvály a uctívání, přímluvy, prosby a na závěr organizační záležitosti a volná „zábava“. Celé setkání stojí na třech principech: formace, sdílení, modlitba

?? Pro koho je Net for God především určeno? Co je tím hlavním, co účastníkům přináší?

Skupinka je vhodná pro každého, kdo již žije s Hospodinem. Nejdůležitější je touha po sdílení s druhými lidmi o tom, co v nás Bůh koná. Tím pracujeme pro jednotu mezi námi, církvemi a světem. Pokud věci děláme s láskou, pak uskutečňujeme první dvě nejdůležitější přikázání – lásku k Bohu a bližnímu a budujeme tak jednotu. Pokud věci děláme s láskou k Hospodinu a lidem, pak je to na našich životech vidět.

Pokud chceme např. budovat sociálně spravedlivou společnost, pak bez lásky k Bohu a bližním může naše snaha sklouznout k ideologiím, v našem snažení se projeví trhliny, kterými může zlo vyvěrat na povrch. A pak je jen kousek k vyvlastňování a nastolování „nejvyšších vývojových stádií života lidstva“. Podobně bez lásky je vlastenectví náchylné k nacionalismu a fašismu. Sdílení víry bez lásky k Hospodinu a člověku pak ideologií nebo morálkou. Obrana našich hodnot bez lásky se může zvrhnout ve svévolnost a manipulaci, jak jsme často v médiích svědky.

?? Jak a proč vznikla síť Net for God? Kde všude tyto skupinky fungují?

Roku 1944 francouzský opat Paul Couturier řekl: „Bude-li se každý čtvrtek večer (na památku Zeleného čtvrtku) setkávat stále větší množství křesťanů různých vyznání, vytvářející tak nekonečnou síť obklopující zemi, jakýsi rozsáhlý

neviditelný klášter, kde se všichni připojí ke Kristově modlitbě za jednotu, nebude to snad úsvit jednoty křesťanů na zemi? Není to právě takový postoj upřímného, hlubokého, horlivého duchovního nasažení, který Otec očekává, aby se mohla uskutečnit viditelná jednotu?“ Na Celostátním setkání v Římě roku 2000 vznikly první skupinky Net for God a v téže době bylo založeno TV studio NET FOR GOD. Od roku 2004 jsou skupinky Net for God i v České republice, a to jak v komunitě Chemin-Neuf, tak mimo ni. Dnes jsou stovky skupinek v 66 zemích a filmy jsou překládány do 22 jazyků.

?? Jak jste se k této „síti“ dostal vy sám?

K Net for God jsem se dostal coby člen komunity CNN (širší společenství spolupracovníků Chemin-Neuf) v roce 2005 a od té doby se snažím vytvářet malé skupinky NFG, některé již zanikly, některé se rozvíjejí, avšak vždy nové vzniknou. Na základě toho odezírám, že Bůh mě zve k tomuto dílu a dává mi vnitřní radost, že se mohu takto s lidmi scházet. Ta radost trvá již desítky let a jsem za to moc vděčný.

?? Kde se v naší diecézi v tuto chvíli scházejí skupinky Net for God? A co můžeme udělat pro to, aby Net for God probíhalo i v naší farnosti?

Skupinky v regionech: Praha, Sušice, Hradec Králové, Rychnov nad Kněžnou, Vamberk, Chrudim, Mnichovice u Prahy, Ostrava a další. Stačí kontaktovat www.chemin-neuf.cz nebo přijet se podívat na nějakou skupinku. Hlavní věcí je touha po sdílení Evangelia s druhými lidmi a povídat si, co s námi Bůh v životě dělá. To ostatní přijde samo.

Ludmila T. Soukalová)

Kostel sv. Josefa v Šedivínách

První brigáda po založení Šedivinského spolku v srpnu 2019

Šedivinský kostel sv. Josefa: od země výš, k Bohu blíž

Šediviny jsou kouzelné místo kousek od Kounova.

Připomínají se už k roku 1590. Všude, kam se podíváte, uvidíte krásné, udržované roubené chalupy. Kostel sv. Josefa pochází z počátku minulého století, hned vedle je horský hřbitůvek a roubená fara. Právě kostel, někdy uváděný též jako kaple, je naším cílem. Má totiž zajímavou, byť poměrně krátkou historii, a neméně inspirativní, požehnanou současnost.

Malebně vyhlížející kostel sv. Josefa je jedním z nejmladších v Orlických horách. Mladší jsou snad jen pseudogotický kostel v Rokoli, s jehož stavbou započal novoměstský továrník František Příbyl roku 1930, a neorenesanční kostel sv. Antonína v nedaleké polské Lasówce z roku 1912.

Počátky unikátní stavby v horní části Šedivín jsou spjaty s rodinou Effenbergerů, které patřil statek nedaleko kostela (čp. 20). Jejich rod žil v Šedivínách po mnoho generací, domkář Christoph Effenberg byl uveden už v soupisu obyvatel z roku 1654. Několika členům rodiny se podařilo z chudé orlickohorské osady dostat za kariérou do světa. Úspěšný byl například Josef Effenberger, který vystudoval medicínu a jako lékař se usadil ve

vídeňském předměstí Hietzing. Na rodné Šediviny ale nezapomněl, vracíval se tam každé léto. Vypomáhal finančně místním chudým a léčil horaly bez nároku na honorář. Vlastních potomků se nedočkal a nevlastní dcera tragicky zemřela v pouhých 15 letech, traduje se, že zahynula při požáru. Na její památku prý nechala rodina v Šedivínách vystavět v roce 1871 kapličku. Josef, nemaje dalších potomků, rozdával své jmění chudým dětem. Část peněz vložil i do nadace, ze které rodina financovala v roce 1907 stavbu kostela, který přímo navazuje na původní kapli.

Dobrušský básník Alois Beer si v únoru 1889 zapsal: „a již jsem spatřil vpravo chalupu a za ní došed uzřel letní byt lékaře ze Schönbrunnu (pozn: s císařským

letohrádkem neměl dr. Effenberger patrně nic společného, bydlel necelé 3 kilometry od něj), v něm bytovala krásná učitelka z Rokytnice, a dále strměla pověstná hospoda Ludvíka Schmieda. Zakladatelem kaple byl pověstný dr. Josef Effenberger, letního bytu každé prázdniny navštěvující rodák šedivinský.“

Podobný osud jako Josef měl i další z rodiny Klemens. Po studiích na Vídeňské univerzitě se stal vysokým úředníkem finanční správy, dvojí manželství však zůstalo bez jediného potomka. Na sklonku života se rozhodl přistavět k Josefově kapli menší kostelík.

Projekt byl údajně svěřen Rudolfu Němcovi (v seznamech děl však uváděn není).

Rudolf Němec, český architekt počátku 20. století, byl žákem Friedricha Ohmanna na Uměleckoprůmyslové škole v Praze. V roce 1903 se stal učitelem na odborné škole zámečnické v Hradci Králové, kde byl od roku 1910 ředitelem. Jádrem jeho práce byly především městské domy v historizujících stylech, s jeho dílem se setkáme především v Hradci Králové. Věnoval se ale také úpravám a stavbě církevních staveb, například královéhradecké kaple na Rožberku.

Kostel sv. Josefa v Šedivínách je pseudosecesní stavba. Vnější plášť je chráněn ostře pálenými lícovými cihlami v kombinaci s místním materiálem – gabrem. To je zásaditá hornina, hlubinný ekvivalent čediče. Jméno pochází z italského slova s významem hladký nebo holý. V Orlických horách se vyskytuje na Špičáku, což je výrazný vrch dominující severozápadnímu podhůří. Vystupuje mezi obcemi Deštné v Orlických horách a Plasnice, dříve tam býval kamenolom. Cihly pocházejí z bývalé cihelny Pulice u Dobrušky, která patřila panství Colloredo Mansfeld.

Ve dvacátém století se světem prohnaly dvě války. Horský kostelík přišel nejen o zvon, ale také o lidi, kteří se o něj starali a tvořili jeho ducha. Rodina Effenbergerova byla odsunuta do Německa a pár let po druhé světové válce zůstal kostel úplně uzavřený. Časem se podařilo bohoslužby obnovit a o kostel se začali starat lidé, kterým jeho osud nebyl lhostejný. Finančně přispívala církev, farář Gottstein bydlel na nedaleké na faře. Ta byla později prodána podnikem Strojbal Hradec Králové, který ji přestavěl na podnikovou rekreační chatu. Kostel od té doby patří pod farnost Bystré v Orlických horách.

Klíč od kostela, a s ním péči o něj, si přirozeně předávali z generace na generaci místní lidé. Původně měla od Effenbergerů klíč rodina Rolečkova, později rodina Schmidtova. Kostel ale lety chátral, začalo do něj zatékat. V roce 1979 byla svépomocí opravena spadlá římsa uvnitř a obnoveny malby v levé části kostela. Staří mistři měli ovšem barvy lepších kvalit, tak je dnes už vidět, že nová výmalba je vybledlejší. V osmdesátých

a devadesátých letech dvacátého století kostel neunikl nájezdům lapků, a přišel tak o sochy na oltáři. V roce 2002 došlo k dalším opravám, na kterých se podílela zejména rodina Prázova z Rovného. Zdivo na kapliče opravili tak, aby ladilo s cihlami kostela.

” V té době už Janka Schmidtová několik roků pracovala na obnově všech 14 zastavení křížové cesty. Rodačce ze slovenské Považské Bystrice se Šediviny staly domovem v roce 1976, kdy se tam provdala. Pracovala jako učitelka mateřské školy v Deštném a v Dobrušce, nějaký čas také malovala tradiční skleněné vánoční ozdoby v Kounově. Obrazy křížové cesty ovšem nevznikly tradiční technikou podmalby na skle, kterou vás naučila vaše maminka Zuzana Vaňousová-Kronerová?

☞ Devátým zastavením s Ježíšem nesoucím kříž to všechno začalo: „Byl hodně poškozený, odlupovala se z něj barva. Tak jsem ho znovu namalovala, manžel opravil rám. Pak jsem si řekla, že je přemaluji všechny. Trvalo to 9 let.“

Maminka mě nenaučila jen podmalbu na skle, ona sama malovala mnoha technikami, i olejem. Už od dětství jsem trávila čas v jejím ateliéru, kreslila si s ní a učila se od ní, například jak obraz kompozičně rozvrhnout.

” V jakém stavu byly původní malby, když jste tenkrát s prací začala a jakou malířskou techniku jste zvolila?

Obrazy křížové cesty v šedivinském kostelíku byly na počátku devadesátých let minulého století už hodně zchátralé. Z některých už opadávala barva natolik, že skoro nebyl poznat příslušný námět. I rámy byly polámané nebo v nich celé kousky chyběly. V té době jsme měli kostel na starosti my, já s manželem Rudolfem. Nejvíce poškozené bylo IX. zastavení. Rozhodli jsme se tedy, že ho znovu namalují. Bylo to v zimě, to mám vždy víc času na rodinu a hospodářství, i na koníčky. Vzali jsme tedy obraz domů. Místo plátna jsme na nový obraz použili sololit – manžel vyřízl příslušný formát. Hladkou plochu jsme zdrsnil brusným papírem, utřeli hadříkem s terpentýnem a povrch byl připravený. Manžel mi dokonce pro tento účel zhotovil malířský stojan a připravil další malířské pomůcky. Já jsem začala podle originálu malovat olejovými barvami a manžel se zatím věnoval opravě rámu. Nebylo pro něj jednoduché opravovat ornamentální rám, kde některé kousky už zcela zpracoval červotoč, nebo byly ulomené. Ale poradil si s tím a opravený rám pak i nově natřel.

Já jsem se k malování vracela skoro každý víkend. Když jsme opravený obraz pověsili zpět do kostela, hned mezi původními tak svítil, že bylo jasné, že budeme pokračovat. Postupně jsme tak každou zimu vzali domů další obraz a když už jsem byla zručnější, tak i dva. Začala jsem v roce 1993 a namalovat znovu všech 14 zastavení křížové cesty mi zabralo 9 let. Originální obrazy si převzalo Biskupství v Hradci Králové.

„V roce 2004 došlo na větší opravu střechy,“ pokračuje paní Janka. „V dalších letech pak rodina Remešova-Machova nechala vyrobit dřevěné dveře na věž, které sem patří více než původní oplechované. Zajistila také drenáž kolem zdi kvůli odvodu vlhkosti. Právě k nim doputoval v roce 2017 od nás Schmidtových klíč od šedivinského kostela, a je u nich doteď.“

” Historickým milníkem se stal rok 2019. Stálí i přechodní obyvatelé horské osady společně založili Šedivinský spolek.

◀ Janka maluje ...

◀ Nová první tři zastavení křížové cesty v šedivinském kostele

„Předcházela tomu delší anabáze spojená zejména s děním kolem našeho kostelíčku,“ vzpomínala při našem setkání Janka Schmidtová. Jak celou historii pro tuhle příležitost zjednodušit? Třeba tak, že příspěvím mnoha okolností patřil šedivinský kostel kolem roku 2010 České republice a nebyl důvod vracet ho církvi. Pak příslušný úřad naznal, že stát kostel nepotřebuje a že ho prodá. Ještě předtím ale nabídl Kounovu bezúplatný převod kostela do obecního majetku. A nastalo v Kounově přemýšlení, jestli by měla obec rozpouštět svoje síly a peníze zrovna staráním o kostel, když volají potřeby na všech stranách. Zastupitelstvo po vícero návrzích nakonec rozhodlo, že si obec kostel vezme a že na něj bude v obecním rozpočtu pro příště myslet. S čestnou podmínkou, aby si pár stálých obyvatel Šedivin s podporou kohokoliv dalšího vzalo zařizování a běhání kolem kostela na sebe. Na podzim roku 2014 pak došlo k převodu kostela z majetku České republiky do majetku obce Kounova. V roce 2018 sem obec nechala zavést elektrinu a platí ze svého rozpočtu drobné opravy.

Šedivinský spolek, jak už řečeno, vznikl na jaře roku 2019 a už v srpnu se konala údržbová brigáda, které se zúčastnil velký počet dobrovolníků. Po ní spolek zorganizoval benefiční koncert pro opravu místního harmonia. Duch kostela, který desetiletí jen pospával, začal ožívat v plné kráse.

Kostelní spolek má dnes 43 členů. Tolik lidí v Šedivinách ani nebydlí. Máme

štěstí, že většině trvalých obyvatel, chalupářů a rodáků, ani mnoha krátkodobým návštěvníkům, osud Šedivin není lhostejný. Můžeme se jako sousedi potkávat, můžeme si povídat, můžeme si pomáhat. Můžeme společně udržovat to pozitivní a krásné, co naši vesničku prostupuje, a kvůli čemu se sem mnoho lidí rádo vrací. Spolek zůstává otevřený i dalším příznivcům, ať už budou mít zájem stát se našimi členy, nebo budete jen podporovat naše další aktivity.

Jenom na okraj ...

Šedivinský spolek získal na letošní rok grant od Královéhradeckého kraje na další propagaci podmalby na skle. Bude tak možné uspořádat další workshopy podmalby na skle, podobně jako v předchozích letech. Grant spolku také umožní dotisk publikace Malované na skle. Kniha, v současné době prakticky vyprodaná, seznamuje čtenáře s životem Janky Schmidtové, její inspirací k tvorbě, technikou podmalby na skle a zároveň přináší průřez autorčinou tvorbou. Lidovou malířku z Orlických hor zmiňuje i výstava Mistři svého řemesla, otevřená do 26. června v Muzeu východních Čech v Hradci Králové.

„Když Šediviny ještě svůj kostel neměly, chodili lidé do kostela do Dobřan, kde jsou pochováni členové rodin mnoha původních obyvatel,“ pokračuje ve svém vyprávění paní Janka. Od roku 1907 byl zřízen malý hřbitov i vedle kostela na Šedivinách a do konce druhé světové války

se využíval. Hned na kraji u zdi kostela je hrob prvního faráře Gottsteina. Vedle je hrob Johanna Effenbergera, který jako Němec musel narukovat do řad wehrmachtu a ve druhé světové válce padl. Dnes už jsou některé z hrobů zcela zarostlé travou a zdobí je jen luční kvítí. I tak o nich víme a při procházce nebo při úklidu hřbitova na ně vzpomeneme. Potomci rodiny Effenbergerovy přijíždějí občas do Orlických hor a těší se z toho, že kostel je stále udržován. I oni přispěli drobnými finančními dary.

V kostele se už staly některé akce pořádané Šedivinským spolkem tradicí. V květnu je to pouťová mše a v říjnu posvícenská. V létě bývají koncerty vážné hudby a výstavy. V sobotu před první adventní nedělí přicházejí k šedivinskému kostelu rodiče s dětmi. Vybavení světylky všech druhů a barev, historickými i ryze moderními, pak vyrážejí k dobrodružnému putování setmělou krajinou. Výprava končí účastí dětí na výtvarných dílnách v chatě Radost. Vánoční zpívání rok symbolicky uzavírá.

„Náš kostel není významný architektonicky, je také poměrně mladý na stavbu svého druhu,“ uzavírá naše zastavení Janka Schmidtová. „Stojí ale na vzácném místě, je dominantou naší krajiny, je naším společným dědictvím. Jeho bohatství spočívá v lidech, kteří se o něj starají, kteří se v něm při různých příležitostech setkávají nebo kteří jen projdou okolo a potěší svou duši pohledem.“

Nebojte se...

Neboj se a miluj

Text píšu ke konci března. Uzávěrky jsou neúprosné. A já v této době nevím, co bude za pár dnů, co bude za týden, natož co bude za měsíc... Nicméně rozhodně toto velikonoční poselství platí stále, ať se děje, co se děje: „*Nebojte se...*“ Jsou to slova, s kterými přichází Zmrtvýchvstálý Ježíš ke skleslým a vyčerpáním učedníkům. Později se u jezera sejde s Petrem a tam mu položí podstatnou otázku: „*Petrče, miluješ mne, máš mne rád?*“

Tyto dvě situace spolu úzce souvisí. Ježíš místo hněvu vůči zrazujícímu Petrovi i vůči ostatním zbabělým apoštolům nabízí útěchu a pokoj. Když začneme důvěřovat Boží lásce, která neodsuzuje, ale nabízí nový začátek a odpovíme na lásku láskou, není proč se bát. Naopak, dostaneme sílu, jako učedníci, kteří zanedlouho začnou neohroženě hlásat Kristovo evangelium.

S Josefem a Marií

Toto číslo vychází v květnu, tedy v měsíci, který otevírá připomínka na Josefa Dělníka. Za týden ho střídá Maria, Prostřednice

všech milostí. Letos máme smůlu, že v tyto jinak volné dny, je zrovna neděle. Ale jinak je to krásná dvojice dnů i lidí. Ti jsou v Bibli utěšování andělem úplně stejně: „*neboj se, Maria, (neboť jsi našla milost u Boha), Josefe, neboj se (přijmout Marii).*“

Bůh jim dává svůj pokoj ve chvíli, kdy je zve ven z komfortní zóny, ze života podle lidských představ a nabízí jim celoživotní dobrodružství. A oni to přijmou.

Apoštolové, Maria i Josef se nemusí bát, Bůh je s nimi. Proto nakonec dokázali naplnit Boží vůli a stali se velkými. Mohou nás inspirovat.

Soumrak církve?

Nedávno jsem dočetl poslední knihu Tomáše Halíka *Odpoledne křesťanství*, která zajímavě analyzuje situaci naší církve v této době. Název knihy může vzbuzovat obavu, že „odpoledne“ je vlastně symbolem soumraku křesťanské víry, že jsme už zestárlí, unavení, prostě dávno za zenitem.

Ono se na to dá dívat i jinak. Možná, že jsme už vyrostli z přehnaného aktivismu

a spoléhání na vlastní síly k určité moudrosti, která přijímá své limity a pokorně se smíruje se svými nedokonalostmi, aby se o to více přimkla k milujícímu a milovanému Bohu a jeho milosrdenství.

Čtyři modely církve

Obvykle říkáme, že církev je jedna (kvantita), svatá (kvalita), všeobecná (šíře) a apoštolská (hloubka).

Halík nabízí tyto čtyři pohledy na církev:

1. Putující Boží lid – církev dynamická, v pohybu a procesu neustálých změn, je stále na cestě.

2. Škola života a moudrosti – je otevřená dialogu s Bohem i mezi křesťany navzájem.

3. Polní nemocnice – obětavě a odvážně pomáhá zraněným, opuštěným, slabým.

4. Duchovní centrum – oáza adorace a kontemplace, opravdového setkávání s Bohem.

Pokud se nám toto bude dařit, nemusíme se o ni bát. Ostatně víme, že ani brány pekelné ji nepřemohou...

Co na závěr?

Tomáš Halík na konci knihy dodává: „*V biblickém chápání času začíná nový den večerem. Nepřehlédněme chvíli, až se na večerní obloze objeví první hvězda.*“

Tedy nebojme se, odpoledne křesťanství i našeho života nás uvádí do nového dne. Nestrachujme se ani o církev, ani o sebe, ani o tento svět. Vždy je s námi Bůh a zdraví nás těmi krásnými slovy: „*Pokoj vám...*“

Ze srdce vám žehná

Synoda o synodalitě ve farnosti Kutná Hora

Kutnohorská farnost u kostela svatého Jakuba se zapojila do synody o synodalitě. Od chvíle, kdy se v diecézi o synodě začalo mluvit, se tato myšlenka pomalu šířila i naším společenstvím. Slovíčko synodalita nám zpočátku bylo jakýmsi „kamenem úhelným“, stále jsme o něj zakopávali a jen pomalu a postupně jsme se obrušovali a snažili se chápat, co slovo znamená a jakým způsobem promlouvá přímo k nám.

Před Vánoci si první z nás vyzkoušeli, jaké to je, přímo se zapojit do dialogu vedeného synodální metodikou, která dává prostor Duchu svatému. Pastorační rada absolvovala „pilotní setkání“ a na jeho základě pak skrze osobní svědectví zvala všechny členy farnosti, aby se zapojili a vytvořili diskusní skupiny. Na vlastní setkávání jsme se připravovali také za pomoci prostorové instalace ve farním kostele. Ta nám pomohla zaměřit svou pozornost na témata, která se v rámci synodalit nabízel k diskusi, a byla dalším povzbuzením k osobnímu rozhodnutí aktivně se zapojit.

Navzdory nelehkému hledání, jak synodalitu v naší farnosti uchopit (a nebo možná právě díky němu), zde nakonec vzniklo dvacet diskusních skupin, do kterých se zapojilo na sto lidí. Řada skupinek vznikla na půdorysech již existujících společenství, zapojili se však i lidé, kteří dosud k žádnému nepatřili. Některé skupiny vznikly zcela nově, přičemž v několika případech se synodální skupinka přetavila v nové společenství. Za zmínku stojí účast pedagogů, kteří spolu diskutovali na církevním gymnáziu. Připojili se také lidé, kteří se necítí být příslušníky církve a přinesli osvěžující pohled „zvenčí“. Ve výsledku jsme pokryli téměř všechna témata, která byla v nabídce. Velký dík za koordinaci skupin patří

Marii Slavotínkové, která se této službě ujala a přes všechny překážky nás celým procesem provázela a povzbuzovala.

Výstupy ze skupinek jsme pomocí formulářů odeslali diecéznímu týmu a pracovali jsme s nimi také v pastorační radě farnosti. Ta prošla všechny odpovědi a vytvořila z nich jakousi syntézu podnětů, otázek, postřehů a příspěvků, které jsou důležité pro život naší farnosti. Rozdělila je do čtyř skupin, uvedených těmito otázkami: Čím naše společenství žije? Co naše společenství trápí? Z čeho má naše společenství radost? O čem naše společenství sní a po čem touží?

S touto syntézou hodláme i nadále pracovat; chceme ji mít v následující době před očima a nadále vědomě rozvíjet, co z této výjimečné aktivity vzešlo. Pro začátek

jsme ji zjednodušili do stručných hesel, která slouží k symbolickému zachycení výsledků farní etapy synodálního procesu.

V neděli 13. března jsme farní etapu uzavřeli. V liturgii mše svaté jsme vycházeli právě z výstupů synodální diskuse. Zapojili jsme je do úkonu kajicnosti, ve kterém jsme vyznali, že nejsme vždy otevřeni novým a jiným pohledům, že nemáme dost silnou vůli pro vlastní obnovu a že se místo lásky necháváme často vést strachem či lhostejností. Moderátoři diskusních skupin připravili přímluvy, které sami přednesli. A v závěru mše svaté jsme všechna hesla, která symbolicky shrnují závěry z diskusí, položili na čtyři boční oltáře v našem kostele. Zůstanou zde po několik následujících týdnů, abychom je měli na očích a aby nás podněcovala k dalším úvahám, rozhovorům, sdílení a úsilí pokračovat ve společné cestě dále.

Věříme, že synodalita je úkolem pro každého křesťana a že tento náš úkol odevzdáním formulářů neskončil. Věříme, že společně a pod vedením Ducha svatého budeme i v naší farnosti a v jejím okolí moci postupem času naplňovat naše touhy, uzdravovat bolesti a prohlubovat radosti i autenticitu našeho života s Kristem v církvi.

Nová kniha: Zahradník duší

U příležitosti nedožitých 100. narozenin **P. Martina Františka Vícha** (12. 6. 1921 – 7. 10. 2008) z Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti, kněze z Dobrše v Pošumaví vyšla kniha *Zahradník duší*, zachycující desítky vzpomínek na tuto výjimečnou osobnost. Knihu představuje její autor **Radek Gális**.

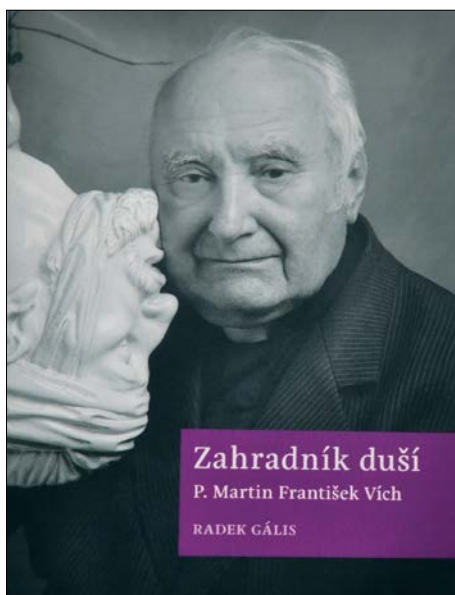
„ Svou novou knížku „Zahradník duší“ jsi věnoval čtyřem kněžským osobnostem, můžeš je krátce představit? Co je spojuje, že se ocitají v jedné knize?

Měl jsem příležitost tyhle vzácné lidi poznat a setkávat se s nimi už od počátku 90. let jak při novinářské práci, tak v osobním životě. Zaujali mě svými životními příběhy, jak se prali s osudem a nesklonili se před nacistickou ani komunistickou diktaturou, i když jim hrozilo nebezpečí smrti nebo mnohaletý kriminál. Všechny čekalo nasazení v říši, po roce 1948 byli vězněni nebo museli do exilu. Od mládí byli skauti a zůstali jimi celý život, takže věrně slibu sloužili Bohu, Československu a zastávali se slabších. Spjoval je stejný ročník narození 1921, a i k jejich jubileu jako pocta kniha loni vyšla.

Považuji tyhle lidi a jim podobné za bohatství větší než opravené kostely. Jsou pro mě – a myslím, že i pro mnoho jiných – příkladem, že za něco nebo někomu stojí nasazovat život, vzdát se pohodlí, prospěchu, nehonit se za majetkem a funkcemi, o čemž svědčili životem a prací i po návratu z vězení, z prostřední tajné církve nebo z exilu po roce 1989.

„ Podstatná část se věnuje P. Víchovi, vzpomínají na něj desítky osobnosti. Čím konkrétně se zapsal do tvého srdce?

Impuls ke vzniku knihy přišel z rodné farnosti P. Martina Františka Vícha, kterou je Dolní Újezd s kostelem sv.

Martina, jehož jméno si jako řeholní vybral. Jezdili jsme k němu s přáteli na faru na Dobrš v Pošumaví od poloviny 90. let a trávili zde Velikonoce i oslavy Nového roku. Udivoval mě a obohacoval radostí, životním optimismem a láskou, která z něj vyzařovala a kterou žil, i když to měl v malé obci na kopci vzhledem k věku, zdravotnímu hendikepu a následkům útrap, prožitých v kriminálech, těžké. Miloval lidi a neškatulkoval, cítili jsme se s ním bezpečně a obývaná fara byla našim vítaným domovem, kam jsme se těšili. Ve zdejší kostele nás oddával a křtil nám děti, jezdili jsme sem za ním rádi, neboť byl vždy ochotný rozevřít náruč, jak si představujeme, že umí Ten, ke kterému putujeme. Zapsal se do paměti a srdcí spousty lidí v Pošumaví, na Dobrši, v Česticích, Vacově, Katovicích i jinde, kam jezdil třeba na

křesťanské bály. Farní občasník zvaný *Listy z Pošumaví* podepisoval *Táta Martin*, a takovým také byl. Jeho fara byla místem setkávání a moc si přál, aby jím zůstala i po jeho smrti.

Proto mě mrzí, že od Martinovy smrti v roce 2008 už sem nejezdí odpočívat rodiny, skauti, postižení i studenti, ale že fara chátrá a žaluje prázdnotou. Měli bychom se vděčně a s úctou vrátit k Martinovu přání, naplnit jeho odkaz a faře znovu vdechnout ráz přátelských setkávání a komunitního života.

„ V těchto dnech by se jeden z tvých respondentů dožil 100 let (Václav Dvořák). Pořídil jsi s ním rozhovor, který je v knize. Čím tě jeho životní příběh oslovil?

Mons. Václava Dvořáka si vážím pro jeho lidskost, důstojnost a samozřejmost, se kterou prožíval 20. století. Za nacismu byl totálně nasazený, po válce pomáhal na hranicích lidem do exilu, a sám za to prožil řadu let v kriminále. Působil pak v tajné církvi a pracoval v civilních zaměstnáních. Jako milovníka starých knih a návštěvníka pražských antikvariátů mě těšilo, že v jednom z nich u Karlova mostu pracoval.

Po roce 1989 si ho vzal k ruce biskup Miloslav Vlk a on se stal generálním vikářem. Poukazoval na morální zlo, které komunisti lidem způsobili, a je asi dobře, že se už nedožil, když jihočeský hejtmán do vlády kraje opět na několik let komunisty přizval.

Mons. Václav Dvořák také rád chodil za odsouzenými do vězení, s oblibou se účastnil projektu Příběhy bezpráví a besedoval se studenty na školách. Uměl být přísný a zásadový, ale uměl se i veselit. Když jsme kdysi sháněli čepici na Mikuláše, s úsměvem nám dal jednu, která už na biskupství nebyla k potřebě. Děti v našich rodinách pak večer zažívaly příchod Mikuláše se skutečnou biskupskou mitrou.

77 Ve svých knihách se snažíš zachycovat na pozadí osudů lidí historii 20. století – pětépáků, exulantů a disidentů, duchovních – proč je podle tebe důležité tato svědectví přinášet?

Jsem docela rád, že jsem ještě zažil v 80. letech končící komunistickou totalitu, která zakazovala lidem říkat a číst, co chtějí, bránila jim svobodně cestovat a vyhrožovala vyhozením ze školy i práce. Můžu tak srovnávat dobu i chování lidí tehdy a dnes. Těch, kteří se tenkrát nesklonili, moc nebylo. Zůstali s rovnou páteří, i když byli šikanováni, zavíráni nebo vyhnáni do exilu. Myslím si, že z jejich postojů žiju dodnes. V 80. letech jsem měl v programátorské partě, kde jsem pracoval, pětépáka coby syna mlynáře, nebo důstojníka vyhozeného z armády pro nesouhlas se sovětskou okupací. Z jejich vyprávění jsem si jako čerstvý středoškolák doplňoval vzdělání o novodobých dějinách, což mi zůstalo.

Pamětníků událostí uplynulého století kvůli věku neúprosně ubývá, a já, který měl možnost je jako novinář od počátku 90. let potkávat a zachycovat jejich vzpomínky, se k nim můžu stále vracet a zprostředkovávat je těm, kteří už možnost osobního setkání nemají. Jsem za tenhle dar moc rád.

Jan Paulas)

Objednávky

Publikaci je možné si objednat:
Radek Gális
tel. 602 649 292
ragal@seznam.cz

◀ Nedožitě sté narozeniny P. Martina Františka Vícha si připomněli v sobotu 12. června 2021 lidé na farní zahradě u kostela sv. Martina v Dolním Újezdě u Litomyšli. Mši svatou celebroul biskup Josef Kajnek. Foto: Radek Gális

Zahradník duší P. Martin František Vích

Publikace přibližuje čtyři kněžské osobnosti, spojené nejen rokem narození 1921, formací ve skautu a úzkým propojením s Božím lidem v jižních Čechách, ale především dramatickými osudy, kdy prokázaly statečnost a nezdolnost vůči nátlaku a bezohledné perzekuci obou totalitních režimů 20. století. Hlavní pozornost je soustředěna na patera Martina Františka Vícha, rodáka z východních Čech, který v touze po kněžství objevil za války v Písku institut petrinů pro pozdní povolání, kde začal svá studia, a posléze zakotvil v této Kongregaci bratří Nejsvětější Svátosti v Českých Budějovicích. Po vysvěcení mu bylo dáno sloužit věřícím jen do léta 1953 a pak prožil čtrnáct let, násilně odloučen od svého poslání – nejprve ve vězení, poté v manuální práci zahradníka. Teprve v roce 1967 mohl znovu začít kněžsky působit v zapadlé jihočeské farnosti v Dobrši, ležící v předhůří Šumavy. Čtyřicet let jeho kněžské služby bylo však požehnáním nejen pro dobršské farníky a věřící z blízkého Vacova a Čestic, ale postupně ho objevovali mnozí vzdálení, jimž se jeho ryzí člověčenství, pokorná samozřejmá víra a nezdolný optimismus vtiskly hluboko do srdce. Všichni protagonisté nejsou jen součástí historie. Skrze poznání jejich životních příběhů, kdy v každé situaci zůstali věrni své víře a odvážně se postavili lživým a násilnických režimům, mohou být inspirací i pro životy současných generací. Vždyť i ve svobodných poměrech musí zvláště dnešní mladá poctivě hledat životní orientaci, s citlivým svědomím se rozhodovat mezi dobrem a zlem, odolávat pokrytectví a nejružnějším libivým svodům, nepodlehnout rozšířené skepsi a s odvahou a mravním étosem jít za pravými životními ideály.

(Z úvodu Jana Strýbrného, bývalého viceprezidenta České křesťanské akademie)

Katechumeni se sešli s biskupem Janem Vokálem

V pátek před Květnou nedělí se diecézní biskup Jan Vokál sešel v biskupské rezidenci s katechumeny, kteří o letošních Velikonocích pak přijali svátost křtu.

Pokud to situace dovoluje, uskutečňují se tato setkání každý rok před velikonočním triduem. „*Mému nalezení víry předcházelo mnoho životních kotrmelců, ale i záchrana mého života v nemocnici. Hledal jsem všemožně útěchu, až jsem ji našel ve víře. Absolvoval jsem pak hodiny náboženství a rozhodl se připravit ke křtu. Pracoval jsem ve veřejné správě, poznal jsem chod České republiky i Evropské unie. Vše mi bylo málo a tak jsem se rozhodnul jít zkoumat neviditelný svět víry*“, přiblížil svoji cestu již zralý muž.

Své katechumeny doprovází na setkání většinou kněží, kteří je připravují ke křtu. Vedle diecézního biskupa se sešli i s generálním vikářem Mons. Janem Pasekou, svým svědectvím přispěla i Jana Sieberová z hořické Duhy.

Tradiční setkávání biskupa s katechumeny vždy přináší zajímavé životní příběhy

„*Celý život máme k tomu, abychom mohli dary, které jsme dostali od Boha, včetně víry, zhodnotit. Je na nás, jestli se*

rozhodneme Pánu odpovědět, budeme-li s Ním chtít věčně jít anebo jestli tuto možnost zahodíme. Je těžké v současné

době plné mediálního zmatku a informací nenechat se od Boha odtáhnout, najít Krista. Pro mě je to vždy malý zázrak, ze kterého se spolu s vámi raduji“, řekl katechumenům mimo jiné biskup Jan.

Setkání zahájila společná modlitba v kapli sv. Karla Boromejského v biskupské rezidenci, kde byl v roce 1786 vysvěcen na kněze historik a obrozenec Josef Dobrovský

„*K víře jsem se dostala přes skauting. Jako malá jsem do něho docházela. Pak jako dospívající jsem prožívala těžké období, nevěděla jsem na koho se obrátit, od mamky jsem dostala radu, ať se zkusím pomodlit, tak jsem začala růžencem... A tehdy se mi ozvala kamarádka z dětství, právě ze Skautu, a tím se započalo další období mého nalézání*“, svědčila se další účastnice setkání s diecézním biskupem, který na závěr všem doporučil, aby se drželi Písma svatého i Církve, jíž se křtem stávají součástí a kterou mají milovat proto, že je to Kristovo tělo, který se nám sám daruje skrze Eucharistii, aby nás k sobě dovedl.

Na památku Mons. Karla Otčenáška

V rodišti arcibiskupa bude odhalena jeho pamětní deska

V Českém Meziříčí na Rychnovsku, rodišti arcibiskupa Mons. Karla Otčenáška, bude odhalena jeho pamětní deska. Na boku kostela sv. Kateřiny bude tohoto nejvýznamnějšího rodáka připomínat dílo akademického sochaře Štěpána Mála.

„Snažil jsem se navrhnout a vytvořit pamětní desku, která nebude zcela tradiční ve smyslu pamětních desek realizovaných v minulém či předminulém století, ale bude hovořit současným uměleckým jazykem. Samozřejmě při zachování určitých standardů, které by takový artefakt měl mít,“ uvedl Štěpán Málek, který ve svém návrhu zvolil kombinaci dvou materiálů: hořický pískovec, tedy materiál typický pro region východních Čech, kdy byl v minulosti hojně používán i v sakrální architektuře, v kombinaci se surovým železem, v tomto případě řezaným vodním paprskem.

„Myslím že tato neokázalá a zároveň vizuálně libá kombinace materiálů podvědomě, pocitově koresponduje s osobou arcibiskupa Otčenáška, ve které se vždy snoubila neokázalá lidskost a velkorysost služby lidem i Bohu,“ dodal Štěpán Málek.

„Původně měla být pamětní deska odhalena již před rokem, kdy jsme si připomínali desáté výročí úmrtí arcibiskupa Otčenáška. Ale koronavirus vše trochu pozdržel. Jsme vděční, že se tento záměr podařilo dokončit,“ uvedla Ludmila Žlábková, předsedkyně spolku Saeculum, který akci inicioval. Prostředky na realizaci se podařilo získat zejména díky štědrosti dárců ve veřejné sbírce.

Pavel J. Sršeň)

(Pozvánka

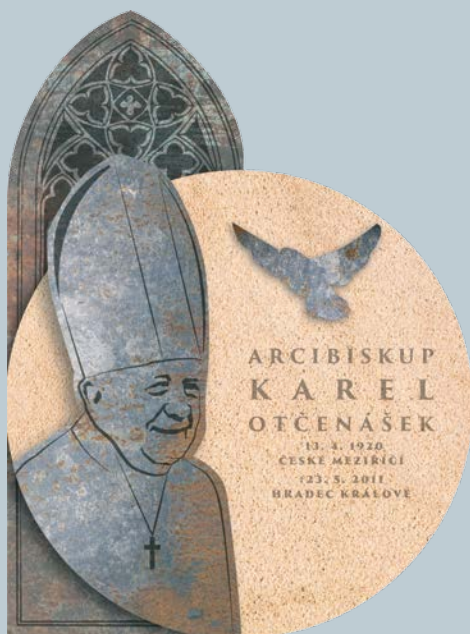
Slavnostní akt odhalení se uskuteční v kostele sv. Kateřiny

**v Českém Meziříčí
v neděli 22. května
2022**

15.00 Mše svatá, celebrowaná biskupem Josefem Kajnekem

16.00 Slavnostní odhalení pamětní desky

16.15 Koncert smyčcového orchestru Smiling String Orchestra, Hradec Králové

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

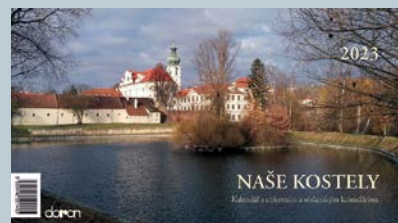
Stolní kalendáře 2023

Malá poselství Vojtěcha Kodeta

Oblíbené kalendáře P. Vojtěcha Kodeta jsou vhodným dárkem i praktickým pomocníkem. Kalendář je již tradičně sestaven z autorových fotografií, doplněných jeho myšlenkami meditativního rázu na každý týden v roce.

Naše kostely

Pro všechny, kdo mají v oblibě sakrální architekturu, je stolní kalendář s fotografií a stručnou charakteristikou vybraného kostela na každý týden v roce. S kalendářem se mohou uživatelé vydat na symbolickou pouť po místech, která ovlivnila duchovní dějiny naší země.

Kalendáře obsahují 53 fotografií, na každý týden citát Vojtěcha Kodeta resp. stručnou charakteristiku kostela, prostor na poznámky, občanské a církevní kalendárium, barvy liturgických období, liturgická čtení na každý den, lunární fáze, čas východu a západu slunce, plánovací kalendář 2023, přehledové kalendáře 2023 a 2024. 30 listů/60 stran, formát 240 × 165 mm, 75 Kč

Proč v Rohovládově Bělé pomník Anděla strážného?

Od roku 1736 v obci Rohovládova Bělá v okrese Pardubice stojí socha Anděla. V jejím pískovcovém podstavci můžeme s jistou námahou přečíst toto věnování: „Památká pádu Františka Sgaare, faráře jehož tuto život opatroval Anděl strážný.“

Příjmení kněze je značně neobvyklé, matrikářka obce Dagmar Kašparová autorem těchto řádků odepsala, že jeho národnost nezná, neboť seznam farářů v obci je veden teprve od roku 1760. Ručně psaný zápis v obecní kronice vysvětluje, co se stalo: „*Tento farář jel tehdy Bělou povozem, koně se splášili a náhle zastavili v místech, kde postaven z vděčnosti na zachránění života pomník*“.

Kronika dále uvádí, že sochu „*nechali z lásky k Bohu ozdobit*“ o mnoho let později (v roce 1853) Leopold a Kateřina Hyhlíkovi. Jejich počín měl podobnou příčinu: „*V dnešním statku u Macháčků bydlili Hyhlíkovi. Když měli dožínky (svázeli poslední vůči z pole u Volče) seděli na*

fůře mezi jinými dětmi i jejich dvě dcerky. Pojednou se koně splášili a tryskem pádili Bělou. Každý, kdo to viděl, s hrůzou očekával, že v zátočině u Rejfků, se vše zřítí ze srázu do příkopu a děti budou zabity, nebo zraněny. Ale koně se bez něčí pomoci s vozem zastavili před pomníkem a na paměť této, jakoby zázračné záchrany, je v rodině pomník udržován.“

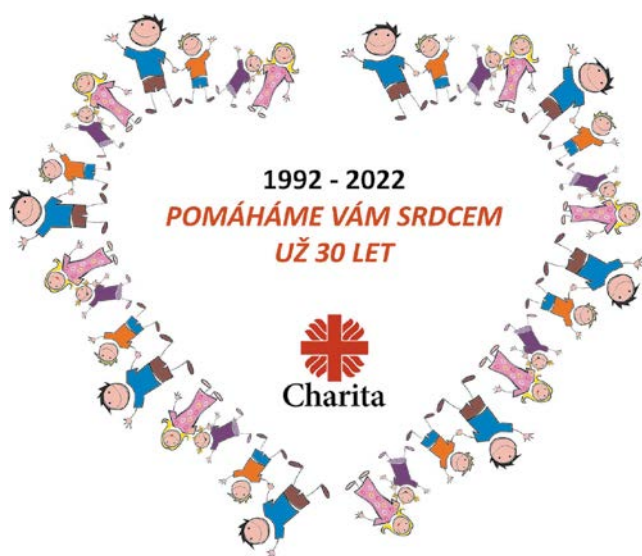
Smrt v rakousko-pruské válce

O rodině Hyhlíkových v absolventské práci Demografický vývoj obyvatelstva v obcích Bukovka a Rohovládova Bělá v letech 1861–1875 píše absolventka Filozofické fakulty Univerzity Hradec Králové Monika Boušková. Nalezla záznam o vpádu pruských vojáků do Bělé v létě roku 1866 (přivlastek Rohovládova obec má až od roku 1923). Prusové rekvírovali krávy a koně, sháněli se po proviantu: „*Po důkladném jídle je také žízeň, proto hospoda byla plná. V hospodě č. 28 jim asi nestačilo, co hostinský Hyhlík přinášel a proto se do sklepa dobývali sami. Hyhlík se však postavil na odpor, a to mu bylo osudné. Byl od Prusů tak potlučen, že z toho zemřel. Sami vojáci jej odnesli na hřbitov a pochovali*“.

Kronikář svůj zápis datoval dnem 5. července 1866, ale Hyhlík zemřel 19. srpna 1866 na „ouplavici“, jak bylo zapsáno. O rozporu v datu a příčině Hyhlíkova úmrtí objevitelka zápisu soudí, že k matriční falzifikaci došlo pod nátlakem pruské armády. V práci, kterou obhájila v roce 2016, Monika Boušková ještě cituje tento kronikářův zápis: „*Před příchodem vojska se spousta lidí ukryla v lese, včetně s farářem Novotným, který schoval cenné věci z kostela a kostel uzamkl.*“

Ivo Havlík, foto autor)

Charitní kvíz

Letos slaví Charita v naší diecézi 30 let obnovené činnosti. Při této příležitosti pro vás každý měsíc připravujeme soutěžní kvíz o pěkné ceny:

- 1. První Charitní domov pro matky s dětmi v naší diecézi otevřela Oblastní charita v Havlíčkově Brodě. Ve kterém to bylo roce?
- 2. Jaký název a jméno kterého světce nese původní Charitní domov pro děti a mládež s mentálním postižením, který rychnovská Charita zřídila v roce 1993 a kde dnes pomáhají také seniorům?
- 3. Ve kterém roce Diecézní charita Hradec Králové založila Poradnu pro cizince a uprchlíky především v reakci na důsledky války v zemích bývalé Jugoslávie?

Své odpovědi pošlete do konce tohoto měsíce, buď e-mailem na naši adresu: dchhk@hk.caritas.cz (do předmětu zprávy, prosím, uveďte „kvíz“), nebo poštou na adresu: Diecézní katolická charita Hradec Králové, Velké náměstí 37/46, 500 01 Hradec Králové (obálku, prosím, označte slovem „kvíz“).

Nezapomeňte nám napsat také své jméno, příjmení a adresu pro zaslání výhry.

Z došlých správných odpovědí vylosujeme **tři výherce**, kteří od nás obdrží **odměnu v podobě knížky a drobných dárkových předmětů**.

Těšíme se na vaše správné odpovědi!

Více také na www.hk.caritas.cz.

Procesí prošlo z Hesova do Uher

Za citelného chladu a občasného sněžení se na Květnou neděli vydalo procesí přibyslavských farníků z Hesova do Uher. Poutníci stoupali polní cestou, na níž budou do letošního podzimu rozmístěna jednotlivá zastavení křížové cesty, originální umělecké dílo mladého kováře Petra Štáfle. Průvod došel k nejvyššímu bodu katastru města Přibyslav, kde již stojí, rovněž Petrem Štáflem vykovaný, dominantní kříž. Po závěrečné modlitbě a požehnání účastníci přijali pozvání do zahrady Štáflovy rodiny. Právě v ní Mistr na vernisáži svého druhu poprvé představil nedávno dokončenou práci. Přibyslavský farář P. Pavel Sandtner a kovář farníkům vysvětlili, jak dlouhá byla tvorba mimořádného uměleckého počínu od námětu přes nákup materiálu a vyhotovení.

„Prožily jsme krásný výlet, byť poznamenaný studeným větrem. Poznaly jsme římsko-katolickou tradici, kterou naše pravoslavné křesťanství nezná, a také pospolitost přibyslavských katolíků. Do zdejšího kostela rády přijdeme na některou z velikonočních bohoslužeb, u nás jsou Velikonoce o týden později“ řekly čtyři mladé Ukrajinky, jimž ruská kanonáda v jejich rodném Charkově spálila domovy a úprk před válečnou vřavou je přivedl do našeho města.

Text a foto: Ivo Havlík

Průvod došel k nejvyššímu bodu katastru města Přibyslav, kde stojí nový kříž vykovaný kovářem Petrem Štáflem

Diecézní centrum pro mládež**Přípravy na Celostátní setkání mládeže**

Realizační tým, který připravuje Celostátní setkání mládeže (CSM), jež se letos uskuteční 9.–14. 8. v Hradci Králové, se ve čtvrtek 31. 3. sešel na královéhradeckém Biskupství, aby pokročil v přípravách na místě samém. Generální vikář Mons. Jan Paseka pak s týmem slavil mši svatou v biskupské kapli sv. Karla Boromejského, kde byl tajně na biskupa vysvěcen arcibiskup Karel Otčenášek.

Setkání je určeno primárně pro mladé katolíky a koná se přibližně jednou za pět let. Ať už jste z jižních Čech či východní Moravy, věřící či nevěřící, můžete se i vy chopit příležitosti a prožít čas s mladými ze všech možných koutů naší republiky. Díky programu, který je kulturně, duchovně a zábavně vytvořen, je setkání pro mladé ve věku 14–26 let možností k poznání sebe samého, nových přátel i utvrzení v tom, že na život ani víru

nejste sami. Široký výběr inspirativních promluv, slavení mší svatých nebo večerní koncerty budeme prožívat společně, a přesto bude dostatek prostoru, pokud byste chtěli mít soukromý rozhovor s přednášejícím, knězem nebo kýmkoli, kdo se bude setkání účastnit. Jídlo bude zajištěné v jídelnách a v prostorách škol budeme spát. Na stránkách www.celostatnisetkanimladeze.cz naleznete více informací i přihlašovací formulář.

(Pozvánka**Animátorský kurz**

Na podzim 2022 budeme otevřít nový animátorský kurz, který formuje mladé lidi k práci s dětmi a mládeží, pomáhá jim naučit se vést společenství, podporovat své vrstevníky ve víře, ale také být aktivními lidmi ve své farnosti (diecézi). Jedná se o dvouletý cyklus formačně-vzdělávacího programu pro mládež ve věku 16–23 let.

Kurz obsahuje pět víkendových setkání ve školním roce a pětidenní soustředění o letních prázdninách na DCŽM Vesmír.

Program zahrnuje formaci skrze život ve společenství, vzdělávání v otázkách víry, v učení církve, v práci s dětmi a mládeží, přednášky, diskuse, liturgii, modlitbu, tvůrčí činnost, práci i sport.

Zájemci musí splňovat tyto podmínky: být věřící, pokřtěný katolík, mít chuť dělat něco pro druhé a být z Královéhradecké diecéze.

Přihlášky a informace

web Diecézního centra pro mládež:
<https://www.bihk.cz/biskupstvi/diecezni-centrum-pro-mladez>

(Pozvánka**Letos proběhne CSM 9.–14. 8. v Hradci Králové**

CSM – Celostátní setkání mládeže probíhá v duchu světových dní mládeže a koná se v České republice přibližně jednou za 5 let. Doprovází ho kulturně duchovní program a sjede se na něj běžně většina mladých křesťanů ve věku 14–26 let. Letošním mottem je „Vstaň, udělám z Tebe svědka toho, co jsi viděl“ (Sk 26, 16).

Program bude velmi pestrý a bohatý, takže si v něm každý může najít něco pro sebe: např. zajímavá témata přednášek, kvalitní přednášející, koncerty, slavení eucharistie, poutavé katecheze. Chystá se program i pro rodiny v sobotu 13. srpna 2022.

Přihlášky a informace

Více podrobností nejen o programu, ale např. o ceně, přihlášce, tzv. „kartě mladších“ najdeš na webových stránkách: <https://celostatnisetkanimladeze.cz/>

Diecézní centrum pro seniory

Stáří v Bibli (4)

Biblické postavy a jejich poselství – pokračování

Ve čtvrté části pojednání o stáří v Bibli se zaměříme na další seniorské postavy Bible - konkrétně Starého zákona, které inspirují svými příběhy čtenáře i v současné době.

Seniorské postavy Starého zákona: Izák

Ačkoliv je Izákovi oproti Jákobovi věnováno mnohem méně pozornosti, jeho rodokmen zahajuje rozsáhlý cyklus o Jákobovi a rodině, který dále rozvíjí hlavní témata cyklu Abrahamova: Boží vyvolání, teofanie, smlouva, příslib potomstva a země i ustavičné Boží přítomnosti.⁽¹⁾ Izák, podobně jako Abram, resp. Abraham, je konfrontován s trpělivostí a důvěrou v Boží slib: jeho život v pokročilém věku se potýká s tristním problémem bezdětnosti. Text Písma říká, že Izák prosil Hospodina za svou ženu Rebeku, protože byla neplodná. A dále také, že Hospodin jeho prosbu přijal a Rebeka otěhotněla (srov. Gn 25,21). O věku Izáka se dočteme v souvislosti s informací o narození jeho synů: bylo mu šedesát let (srov. Gn 25,26).

Následný Izákův příběh je výpovědí o tom, že stáří nemusí být jen obdobím moudrých a odvážných činů, ale také údobím slepoty a těžkopádnosti, z něhož je ale i možné se vymanit. Když Izák zestárl, jeho oči vyhasly, takže neviděl. V jeho případě nešlo ani tak o oční vadu, jako o vnímavost srdce. Izák byl pouze schopný rozeznat chlupaté ruce svého syna, nikoliv však Boží zaslíbení a jeho pravého nositele, který o ně stál. Postrádal nejen vnější, ale i vnitřní zrak. Podle zvyku patřilo požehnání prvorozenému, což Izák zřejmě pokládal za rozhodující, ačkoliv Boží zaslíbení a postoj jeho prvorozeného syna Ezaua ukazovaly jinam. Pokrm, který měl připravit Ezau

nebyla jen pochoutka výborné chuti, nýbrž i to, z čeho může člověk získat citlivost a zkušenost – sešlému Izákovi pravděpodobně záleželo na znovunabytí prozíravosti, kterou mu zrak odepřel.⁽²⁾ V protikladu tomu stála Izákova žena Rebeka, která si byla vědoma Božího zaslíbení, jež slyšela ještě před narozením svých synů (viz Gn 25,23). Výsledkem jejího zásahu bylo však hrozivé etické provinění – zneužití slabosti stáří a na smrt rozdělení bratří.

Jak reagoval Izák? Stárnoucí Izák tušil, že je potřeba dát věci do pořádku, nicméně se již netázal po aktuální správnosti svého počínu. V textu Písma čteme, že se Izák roztrásl a zalomcovalo jím zděšení (srov. Gn 27,33). V jeho případě nešlo pouze o úlek nad proradností jeho syna a ženy, sebelítost, výčitky nebo výhrůžky. Nebyla zde ani stopa pokusu prohlásit udělené požehnání za neplatné. Izák naopak podloudně získané požehnání potvrdil (srov. Gn 27,33) a v této prohře poznal pravdu. Sám na sobě zakusil zděšení nad svou vlastní slepotou, nad svou slabostí stáří bez výčitek, bez vzteku a dal za pravdu Bohu: Boží vyvolání je totiž zcela pod vedením Hospodina navzdory lidským snahám, právům a výpočtům.⁽³⁾

Jákob

Obširnější cyklus o Jákobovi, který patří ve skutečnosti do příběhu Izákova, je uveden příběhem o narození dvojčat. Od Izákova požehnání se odvíjejí užší dějiny Jákobova vyvolání v naplňování zaslíbení daných Abrahamovi. Ačkoliv byl Jákob muž podvádějící, klamný, vlezlý i vytlačující, přesto zůstal Božím miláčkem. Jákobovi bylo zhruba čtyřicet nebo i mnohem víc let, když podváděl. Od tohoto období se však začíná odehrávat jeho vnitřní proměna. Naproti tomu stojí Ezau se svým tvrdým srdcem. Tento Ezau představuje pouze smyslné potěšení tohoto světa, bez

žádného záměru. Prvorozenství zahrnovalo velký duchovní význam a toho si musel být Jákob vědom. Ezauův světský život nebyl vhodný pro přijetí tohoto prvorozenství, a proto Jákob zasáhl.⁽⁴⁾ Wilkerson k tomu říká: „*Bůh miluje a žehná lidem typu Jákoba – to je ten, který ví, že má nestálosti a slabosti. Takový totiž je ochotný dát se změnit, mateřsky poznamenat Boží rukou. V takovém je vždy něco, co ho vždy zlomí a donutí vzdát se.*“⁽⁵⁾

Později i Jákob sám na sobě zakusil podvod. Kající duch u Jákoba však neznamenal hladký životní průběh. Wilkerson vyzdvihuje Jákobovu vytrvalost v modlitbách navzdory útrapám⁽⁶⁾ – tento pozitivní aspekt stáří přináší plody – jeho radostí se stal syn narozený ve stáří.⁽⁷⁾ Přes nesčetné osobní a rodinné problémy se Jákob dožil vysokého věku, aby uviděl své símě rozmnožené a prospívající – počátky velkého národa. Skrze dramatické příběhy, které vyústily v obnově svazku, se Jákob stal představitelem moudrého, úspěšného a odvážného člověka, muže poslušného víry a věrnosti vůči Hospodinu a symbolem důvěry v Boží slovo až do stáří. Na něm jako na starostlivém otci i prarodiči spočinulo Boží požehnání, které zprostředkoval dál následným generacím.

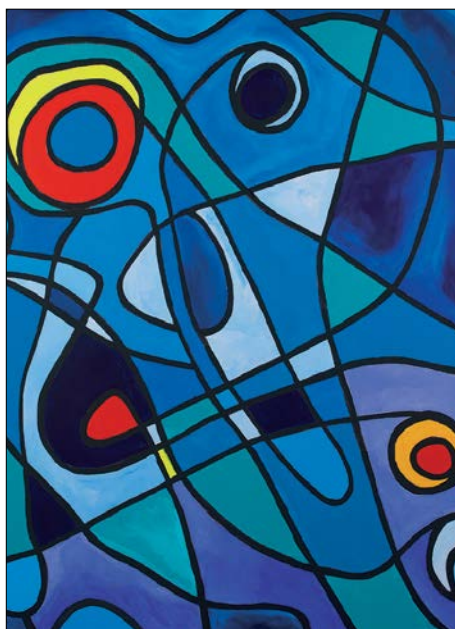
Veronika Čepelková

- 1 Srov. BOGNER, V., BROŽ, J. et al. Pentateuch, s. 94.
- 2 Srov. BIČ, M. et al. Výklady ke Starému zákonu, I. Zákon, s. 126.
- 3 Srov. tamtéž, s. 129.
- 4 Srov. WILKERSON, David. Nebezpečí a utrpení kajícího srdce! [online]. Lindale: World Challenge, 2006 [cit. 2013-11-06]. Dostupné na: <http://www.tscculpitseries.org/czech/ts970519.txt>.
- 5 Tamtéž.
- 6 Srov. WILKERSON, D. Nebezpečí a utrpení kajícího srdce!
- 7 Srov. Výklad sidry Vaješev [online]. Holešov: Olam, Společnost Judaica. [cit. 2013-11-06]. Dostupné na: <http://www.olam.cz/aktuality/sidry/sidry5766/beresit/vajesev.pdf>, s. 1.

Diecézní centrum pro rodinu**Květen – zázračný měsíc Panny Marie**

Milí čtenáři,
vstoupili jsme do květnového měsíce, a to samo o sobě už může být důvodem k radosti. Představa slunečných dnů a rozkvetlé louky ještě za zimního období se nám nyní stává skutečností. Člověk může přemýšlet o tom, kolik dynamiky a proměn se odehrává v přírodě a v nás samých. Můžeme si představovat Boha, jak je stejný a zároveň pokaždé jiný. S jakou krásou a smyslem pro nejmenší detail tvořil a tvoří. Můžeme jednoduše žasnout – a o měsíci květnu to platí obzvláště, – že máme příležitost žasnout. Svobodně. S vděčností. Neobyčejně v obyčejnosti. Neskromně ve skromnosti. I takový může být květen...

Jestliže přemýšlíme o Božím světě a shledáváme, že nás Ježíš dostatečně uchvátil, pak nás květen nenechá vlažnými, ani lhostejnými k událostem, které se odehrály a jsou našimi dějinami spásy. Něčím, co Bůh od počátku zamýšlel. Panna Maria – Matka Ježíšova. Událost všech událostí. Totiž, příchod Spasitele lidí na náš svět se uskutečňuje s Marií. A ta předložka „s“ musí být

Panna Maria opěrným bodem, společenstvím lásky, vzorem intenzivní modlitby. Ona nás vede ke smíření, sjednocení světa v míru a povzbuzuje nás, abychom se nasadili za lepší budoucnost. Ona je naše naděje, ona nás neopustí.“

V Marii viditelně poznáváme, co to znamená přijmout Ducha Svatého a vydat se zcela Boží lásce. Odpověď na Boží lásku může být v příkladu Panny Marie odpovědí i naší víry. Napřed se ale zeptejme sami sebe: „Co pro mne Maria znamená a kým pro mne je?“ Je totiž možné, že ačkoli je Maria Matkou církve a prostřednicí všech milostí, náš vztah k ní teprve objevujeme. Její blízkost teprve poznáme.

i doplněna – jakkoli – s předložkou „v“. Ano, milí Boží přátelé, Bůh počítal a počítá s člověkem. Pokud upřeme svůj zrak k Panně Marii, pak můžeme žasnout ještě více, protože v jasnějším světle nám zazáří Kristus a Boží láska k nám. Takového úžasu a uchvácení můžeme být pokornými svědky. Můžeme nahlížet na události našich dní s nádechem věčnosti, která se uskutečňuje nezměrnou Boží láskou Kristovou směrem k nám a v nás samých už nyní.

Květen je měsícem zasvěceným Matce Boží – Panně Marii. Na mnoha místech se konají tradiční májové mariánské pobožnosti. Forma mariánské úcty, jakou známe dnes, má svůj historický vývoj. Na otázku, proč je Panně Marii zasvěcen právě květen, odpovídá P. E. Toniolo, mariolog:

„Můžeme říct, že tato volba sahá do roku 1785, kdy byla publikována kniha Mariin Měsíc jezuitů Alfonza Mozzarelliho. Maria vybrala si květen, protože je to měsíc květin, měsíc krásy. A čím jiným je Maria, ne-li nejkrásnějším květem celého stvoření? A zvláště v době, která je poznamenaná mezinárodním napětím, je pro nás

A právě sem směřuje naše dnešní zamýšlení. Nemá být ani teologickou poučkou, ani katechezí. Jen prostým slovem, které napovídá o víře člověka a o společné víře všech, kteří směřují ke sjednocení. Jemným povzbuzením k tomu, že stojí za to objevovat poklady na pouti našich životů.

A Maria? Hledíme-li na Marii, hledíme současně i na Ježíše. Pokaždé... Ona je s námi blíže a více, než si vůbec dokážeme představit. A kdybychom závěrem položili otázku dítěte – proč? Snad bychom bez rozmyslu s jistotou mohli odpovědět: „Protože to tak Bůh chtěl. Protože miluje člověka.“ – Tebe, milý čtenáři.

Církev je tajemství – putující poklad – ve kterém Panna Maria bdí spolu s Ježíšem nad námi nade všemi. Ve sjednoceném Srdci, které k nám promlouvá řečí lásky. Řečí, které lze rozumět.

Květen je rozhodně důvodem k radosti...

Za naše Centrum pro rodinu Vám vše dobré přeje a ze srdce žehná

jáhen Andy Loos)

(Pozvánka**Poutí rodin
ke svatému Josefovi**

v Šedivínách

neděle 8. května 2022

Jste srdečně zváni!

Informace

Pro informace navštivte naše
webové stránky:
www.BiHK.cz/pastorace-rodin
nebo volejte na tel.:
776 236 926.
Těšíme se na vás!

Katechetické a pedagogické centrum

„Nepochybuj a věř! Pokoj vám! Zůstaň s námi!“

To jsou slova, která by mohla být povzbuzením pro nás pro všechny v této náročné době. Jsou to zároveň také věty, které zaznívají na konci nového velikonočního programu, který jsme za katechetické centrum připravili a uvedli v několika školách, a které vyjadřují naději v podobě zmrtvýchvstalého Krista. Program pro starší děti se věnuje Ježíšovu soudu před Pilátem, křičícímu davu a otevírá kromě jiného témata manipulace a strachu. Aniž by to byl na začátku náš záměr, stává se program v těchto dnech nadmíru aktuální. Děti, které vstupují do rolí obyvatel Jeruzaléma a konfrontují se s postavou velekněze a Piláta, se také zamýšlí nad tím, zda stojí za to postavit se na stranu dobra, i když je člověk v menšině a dav ho překřičí. Slova dětí, že „je to důležité už kvůli nám samotným a našemu dobrému pocitu“ nebo „třeba nás někdo uslyší a začne o našich slovech přemýšlet“, jsou důkazem toho, že vstupy do škol mají smysl a zanechávají hlubokou stopu nejen v dětech, ale i v nás dospělých. Nový program pro mladší zase ukazuje na vztahu Petra a Ježíše, jak vypadá dobré kamarádství, a že i když se něco pokazí, dá se vše napravit. Díky scéně Petrova zapření a vžití se do některých rolí si děti uvědomují sílu odpuštění a Ježíšovu lásku, která vedla až

ke smrti na kříži a k zmrtvýchvstání. Vstupy do škol nám ukazují, jak jsou biblické příběhy aktuální i v dnešní době a otevírají celospolečenská témata, nad kterými dokáží děti v každém věku přemýšlet a zaujímat díky tomu postoje, které vedou k šíření míru a tolerance, tedy k pojmům, jež jsou v dnešním světě opět tolik aktuální.

Zároveň si uvědomujeme, jak je důležité orientovat se v této době i pro nás dospělé, kteří se dětem věnujeme. Proto jsme se na katechetickém centru rozhodli uspořádat sérii besed, které se dotýkají témat souvisejících především s událostmi kolem Ukrajiny. Hledáme v nich s našimi hosty odpovědi na otázky, jak mluvit s dětmi o válce, jak reagovat na migraci a připravit se na integraci dětí do škol nebo jak pracovat s desinformacemi. Besedy se konají online a jsou určeny nejen katechetům a učitelům náboženství, ale také široké veřejnosti. Bližší informace včetně záznamů již proběhlých besed naleznete na diecézním webu www.bihk.cz, v sekci katechetického a pedagogického centra v „aktuálně“.

Za Katechetické a pedagogické centrum

Markéta Rumpíková)

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Sophie de Mullenheim

Misál pro děti

Knihu ocení hlavně zvědaví školáci, kteří už umí číst a dávno vyrostli z obrázkových misálků. Mnohdy se totiž při mši hrozně nudí, protože moc nechápu, co se při ní děje a proč. Misál nabízí celý průběh mše svaté, co říká kněz i co odpovídají věřící, a k tomu ještě stručné vysvětlení gest, symbolů a záhadných slov, s nimiž se při mši můžeme setkat. *Brož., 64 s., 169 Kč*

Brigitte Endresová

Jáchym a Desatero

Desetiletý Jáchym dostal za úkol naučit se Desatero a pochopit, k čemu je dobré. Naštěstí je tu dědeček, který Jáchymovi ukazuje, že stavět letadélko bez návodu a žít bez Desatera je v leccem velmi podobné. Desatero zkrátka není jen nějakým soupisem příkazů, ale návodem na šťastný život od Toho, který nás za všech okolností miluje. *Váz., 128 s., 225 Kč*

☛ Sestry u pacienta v Ústavu sociální péče v Albrechticích nad Orlicí.

☛ Obyvatelky internátu v Bernarticích: Školské sestry de Notre Dame, sestry sv. Cyrila a Metoděje, sestry sv. Kříže.

Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (5)

Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže

Kongregace vznikla v roce 1856 ve švýcarském Ingenbohlu. Švýcarský kapucín P. Theodosius Florentini (1808–1865) se rozhodl založit řeholní společenství, které se mělo zabývat vzděláním a výchovou mládeže a péčí o chudé a nemocné. Podle vlastních slov chtěl novou kongregaci uspořádat tak, aby „*se všude hodila, všude mohla být přijata, která by pronikla do všech poměrů.*“

Spoluzakladatelkou se stala matka Marie Terezie Schererová (1825–1888). Byla věrnou pomocnicí zakladatele, který poznával v tíživých potřebách doby Boží vůli a v mnohém tak přešel dobu. Matka Marie Terezie Schererová vedla sestry k důvěře v Boží věrnost, ke statečnému snášení obtíží a k obětavé službě bližním. Papež Jan Pavel II. ji 29. října 1995 prohlásil za blahoslavenou.

Oba zakladatelé v neomezené důvěře v Boží všemohoucnost a otcovskou

dobrotu byli vnímaví pro lidskou bídu, stateční v obětech a vytrvalí ve své věrnosti. Jejich život je pobídkou a příkladem na cestě následování Krista. V době velkých společenských změn a duchovní i hmotné bídy sestry sloužily a stále slouží potřebným lidem.

” Tak nás Bůh vede na různá místa, abychom tam působili pro jeho čest a dobro lidí.
(P. Theodosius Florentini, zakladatel kongregace)

V úplném začátku, už v roce 1860, přišly první sestry i do Čech. V Horním Litvínově měly kromě obvyklé činnosti vést v křesťanském duchu továrnu na sukno

a přispět tak ke zmírnění bídy továrních dělníků a jejich rodin.

Pak do naší země přišly tři sestry svatého Kříže v roce 1872 na pozvání hraběnky Luisy Šternberkové, která je poznala v Solnohradsku. Na jejím panství v Malenovicích založily sestry dětskou opatrovnu a dívčí školu. Brzy začaly působit v dětském domově ve Vizovicích, ve škole v Napajedlích, v pečovatelské službě v Bratislavě, v chlapeckém semináři v Kroměříži, v kněžském semináři v Olomouci, ve škole v Divákách a jinde. Od roku 1882 bylo ústředí provincie v Choryni. Společenství rychle rostlo, sestry přebíraly školní a sociální činnost nejen u nás, ale i v tehdejších Uhrách, na území dnešního Maďarska, Slovenska, Rumunska a Jugoslávie. Nyní se provinční dům současné České provincie se nachází v Kroměříži.

Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže dnes představuje přes dva a půl tisíce

sester, které ve čtyřech světadílech usilují prožívat tajemství kříže a zmrtvýchvstání Pána, a následovat Krista v duchu evangelia. Tento řád působí asi ve čtvrtině zemí Evropy, v Indii, na Tchaj-wanu, v Ugandě, USA a Brazílii. V České provincii žije přes 80 sester sv. Kříže.

V květnu uplyne od příchodu Milosrdných sester sv. Kříže do České republiky 150 let. A už osmým rokem jich několik slouží v Hradci Králové. Mezi nimi sestra Zuzana, vedoucí sekretariátu biskupa Jana Vokála. „*Není to ale jen o vaření kávy a nějaké administrativě*“, ujistila mě s úsměvem ve chvíli, kdy jsme usedaly k rozhovoru.

77 Kdo jsou tedy Milosrdné sestry sv. Kříže?

Jsme řeholnice klášterního třetího řádu sv. Františka z Assisi. Snažíme se následovat Ježíše Krista životem modlitby, služby a oběti podle příkladu sv. Františka z Assisi a našich zakladatelů P. Theodosia Florentiniho a matky Marie Terezie Schererové. Podstatným rysem řeholního života je život ve společenství a ve slibech čistoty, chudoby a poslušnosti. „*Naše služba se mění podle potřeby společnosti v zemích, ve kterých působíme. Své síly nasazujeme ve školství a při výchově mládeže, ve zdravotnictví a sociálních oblastech. Zapojujeme se i v pastorační a jiných službách církvi, pořádáme duchovní obnovy. Všechny činnosti nezastupitelným způsobem podporují naše starší a nemocné sestry svou modlitbou a obětí.*“

77 Jaké je vaše charisma?

Kříž, který neseme ve znaku, není pro nás pouhým symbolem utrpení. Řeholní křížek, který nosíme, vypovídá o Kristově velikonočním vítězství nad smrtí. Vírou ve výkupný smysl utrpení chceme být blízko všem, kdo trpí, a pomáhat jim. Právě naděje Kristova vzkříšení, kterým překonal smrt, dává světlo a sílu, je to tajemství naší víry, do kterého se skrze zasvěcení učíme ponořit. Najdeme zde Lásku, která se pro nás zcela vydala a dává smysl bolesti a utrpení. Mariánská úcta má v našem duchovním životě pevné místo. Snažíme se jako Maria naslouchat čistým srdcem Božímu Slovu, sloužit Bohu ve svých bližních a vytrvat i pod křížem.

77 Pan Procházka šel i na nejtěžší oddělení, ale z pohledu na nemocné se mu udělalo nevolno a omdlel. Po procitnutí zvolal: „To je strašné, sestro, jak to tu vydržíte?“

Otec Theodosius a Matka Marie Terezie zavedli v naší kongregaci věčné klanění z vděčnosti k dobrodincům našeho institutu a aby se vyprošovalo požehnání pro působení sester. Ve věrnosti k odkazu našich zakladatelů se každou hodinu modlí

jiné společenství sester po celém světě. Předkládáme Pánu úmysly lidí, kteří nám písemně nebo telefonicky svěřují své starosti a potřeby. Svou modlitbou a obětí vyprošujeme Boží požehnání světu, církvi i všem, kdo se na nás obrátili se svými starostmi.

77 Vaše komunita působí v Hradci Králové už osmým rokem. Je to první působení sester sv. Kříže v královéhradecké diecézi?

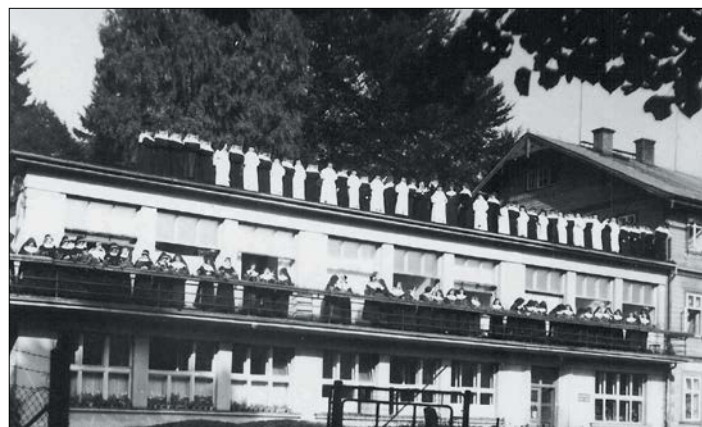
To ne, bylo jich víc, zmínila bych aspoň některá. Každá komunita vede svou kroniku a vždy, když se do těchto řádků začtu, s obdivem se skláním nad tím, co vše musely sestry v dřívějších dobách prožít a mnohdy snažit se přežít. Zvláště mám na mysli dobu války a pak komunismu.

Do královéhradecké diecéze přišly Milosrdné sestry sv. Kříže poprvé v roce 1905, a to do Červené Vody. V tamní nemocnici působily do roku 1910. Po 50 letech se na česko-moravské pomezí vrátily. Začátkem srpna 1961 se z nařízení státních orgánů přestěhovalo deset sester do domova důchodců v Červené Vodě u Králík. Zůstaly tam do roku 1978.

15 let pracovaly sestry v nemocnici v Litomyšli. Pět sester tam nastoupilo v lednu 1940. „*Ubytování bylo nutné, ale Prozřetelnost Boží, která nás sem přivedla, nám pomáhala snášet všechny obtíže se statečnou veselostí,*“ zapsala tenkrát kronikářka. Počet sester se časem zvýšil. V květnu 1953 vyzval ředitel nemocnice

◀ Sestry sv. Kříže v nemocnici v Litomyšli.

◀ Tovární Internát ve Svobodě nad Úpou se nacházel v domě bývalé lesní školy na kopci na cestě do Jánských Lázní.

sestry, aby dobrovolně odložily řeholní oděv. Neuposlechly a důsledky na sebe nedaly dlouho čekat. Několik sester bylo přeloženo do ošetrovacího ústavu v Albrechticích nad Orlicí. Odjely tam koncem července 1954. Další sestry musely odejít do ošetrovacího ústavu v Přestavlkách u Chrudimi.

„V předvečer odjezdu bylo v přeplněné kapli svátostné požehnání na rozloučenou. Při písni Bože, chválíme tebe, plakali všichni. Sestry děkovaly za 15 let působení ve městě a projevíly vděčnost kněžím, kteří se o ně po celou dobu obětavě starali. Jak nám to bylo líto! Po předání inventáře se s námi přišel rozloučit ředitel nemocnice, primáři, lékaři, civilní sestry a mnoho jiných lidí. Znaveny dojmy posledních dnů jsme usedly do autobusu a pak jsme se už neohlížely. Věděly jsme, že před námi leží ještě velký kus nezorané role Boží...“, píše se v jejich kronice.

Jak už bylo řečeno, první sestry přišly v roce 1860 do továrny na sukno v Horním Litvínově. Řízením osudu se do textilního průmyslu vrátily v letech 1952 až 1955, kdy byly nuceny pracovat v krkonošských textilkách a byly ubytovány v Bernarticích, Dolním Lánově, Trutnově a Svobodě nad Úpou.

Z kronik

20. února 1952 bylo sedm sester sv. Kříže, které byly zaměstnány v továrně Elite v Krásné Lípě, přestěhováno do Bernartic, aby pracovaly v Textlenu v Žacléři-Libči. Sestra Jiřina Štouračová líčí tuto událost velmi názorně:

„V autobuse je zima jako na Sibiři. Sjíždíme z velikého kopce, to již do Bernartic a těšíme se, že se v internátě ohřejeme. Vedoucí nám oznamuje, že musíme jít kousek po ní cestou, že pro velký sníh tam autobus nemůže. Ruce plně zavazadel se ve tmě brouzdáme skoro po kolena ve sněhu, jedna za druhou, jako ovečky, přes potok po úzké lávce. Ten „kousek“ trval asi čtvrt hodiny, když tu vcházíme do nízkého baráku, kde nás již mezi dveřmi čeká naše nová referentka (dohlížitelka) a oznamuje, že kamna stávkují, koks je mokřý a nechce

hořet. To už bylo skoro jedenáct hodin v noci. Naše zavazadla přivezl vozka na saních až druhého dne.

Dne 11. února 1952 se stěhovalo 15 sester sv. Kříže z Elite Varnsdorf do továrního internátu v Dolním Lánově. Z Dolního Lánova jezdily do továrny Texlen v Horním Starém Městě autobusem. Když byla ranní směna, musely ve tři hodiny vstávat a o půl čtvrté už stál autobus před domem. Nejednou bylo pro přepravu připraveno nákladní auto, pokryté pytlovinou. Nahoru se sestry dostaly po žebříku a po celou hodinu cesty se třáslы zimou. Pracovalo se od pěti do dvou anebo od dvou do deseti hodin večer. Cesta z odpoledních směn byla při špatném stavu silnic a při náledí velmi nebezpečná. Někdy se sestry vrátily domů až k druhé hodině v noci.“

77 A co Chrudimsko?

Dlouhých 22 let působily sestry v Přestavlkách u Chrudimi, kde byl Krajský ošetrovací ústav, pobočka pardubické nemocnice. Když tam v roce 1954 přišly, správce Václav Hynek je přivítal jako „dobré pracovní síly, které si dovedou bez velkých řečí vykasat rukávy a kleknout s kartáčem v ruce na podlahu“. V době, kdy tam sestry přišly, vrcholily opravy zkonfiskovaného zámku. Dům byl prázdný, bez nábytku, bylo třeba ho vyčistit po

☛ Hrob Sr. Augustiny a Sr. Lydie v Pardubicích před kostelem sv. Jiljí.

zednicích a malířích, z půdy snést potřebný nábytek. Od února 1958 se ústav stal pobočkou chrudimské nemocnice s názvem Krajská léčebna vnitřních chorob. K 31. prosinci téhož roku tam bylo zaměstnáno 20 sester sv. Kříže. Velmi časté byly návštěvy různých hostů a zdravotních škol, léčebna v Přestavlkách byla známá vzornou čistotou a dobrou obsluhou nemocných. Při náročných pracovních povinnostech sestry žily ve spojení s církví a s kongregací. Snažily se chápat a uskutečňovat změny navržené II. vatikánským koncilem a prohlubovat se v řeholním duchu. Návštěvy představených, obnovená liturgie, možnost účasti na exerciciích, nové řeholní stanovy a modlitba liturgie hodin v češtině napomáhaly k vnitřní obnově. Léčebnu v Přestavlkách sestry opustily v roce 1976.

77 Vaše sestry byly poslány i na Ústeckoorlicko.

Do krajského ošetrovacího ústavu v Albrechticích nad Orlicí přišly sestry z nemocnice v Litomyšli 30. července 1954, od ledna 1958 přešel ústav z ministerstva zdravotnictví pod správu důchodového zabezpečení. V tu dobu byl jmenován okresním vedoucím sociálního zabezpečení učitel pan Procházka. Zástupci různých úřadů vykonali inspekci. Když přišli na oddělení, někteří nešli do pokojů. Pan Procházka šel i na nejtěžší oddělení, ale z pohledu na nemocné se mu udělalo nevolno a omdlel. Po procitnutí zvolal: „To je strašné, sestro, jak to tu vydržíte?“ Na zpáteční cestě do Holic řekl Dr. Černému: „Ať si říká, kdo chce, co chce, ode dneška se postavím vždy za sestry.“ Ústav sociální péče v Albrechticích nad Orlicí opustily sestry sv. Kříže v polovině září 1981. V místě, kde působily v naší diecézi nejdéle, a to 27 let, byly požehnáním pro mnohé.

77 Mezi lidmi se vzpomíná na jednu tragickou událost vašich dvou novicек.

Jde o příběh našich sester spojených s královéhradeckou diecézí. V té době nebylo dovoleno přijímat do řeholí nové členky, přesto kláštery žily dál, a to ve skrytosti. Čtyřčlenná skupina novicек

☛ Sestra Marija Brizar (vpravo), generální představená, při vizitaci sester v květnu 2018 v Hradci Králové.

☛ Komunita sester v Hradci Králové při generální vizitaci.

a kandidátek se jednu listopadovou neděli vracela z obvyklého setkání v provinčním domě v Choryni do svých domovů. Obě novicky zahynuly při autonehodě, o které se i říkalo, jestli k ní nebylo „pomoženo“ tehdejším režimem. Sestra Augustina zemřela na místě, sestra Konstantina za dva dny v nemocnici v Olomouci. Sestry v Choryni se o nehodě dověděly až druhého dne od rodičů jedné z kandidátek. Byly zdrceny. V modlitbě svěřovaly drahé zemřelé Boží lásce. Modlily se za Boží ochranu, protože obě novicky měly u sebe materiály, podle kterých se dalo zjistit, že patří do řeholního společenství.

Ale i zde se projevila Boží moc. Po půl roce byla provinční představené na policejní stanici ve Valašském Meziříčí položena otázka: „Máte noviciát?“ Odpověděla: „Nemáme“. Vyšetřující ukončil slovy: „Ať máte nebo nemáte, přestaňte s tím!“

Tim, že jsme nyní v Hradci Králové, tak jsme rády, že jsme těmito dvěma sestrami blízko a můžeme se zastavit k modlitbě u jejich hrobu. Sestra Konstantina – Marie Šlégrová, rodná sestra dvou našich kněží, je totiž pohřbena v Kuněticích u Pardubic. Hrob sestry Augustiny naleznete v Pardubickách hned naproti vchodu do kostela sv. Jiljí. Avšak na náhrobku jsou uvedena dvě jména: Sr. Augustina a Sr. Lydie.

Jarmila Harbichová se narodila v r. 1930 v Hlinsku. O Bohu v rodině nic neslyšela.

V jedenadvaceti letech se provdala, jedno z dvou dětí byla dcera Lydie. Když po pěti letech ovdověla, pak z druhého manželství měla další dvě děti. Na jaře roku 1985 jí zemřel manžel, na podzim téhož roku zahynula při autonehodě dcera Lydie.

Lydie nejdřív prahla po zábavě a bezstarostně proplouvala životem, po bolestném hledání a tápání se však stala věřící katoličkou. Její příklad obrátil celou rodinu. Paní Harbichová v ní ztratila nejen milované dítě, ale i průvodkyni a učitelku na cestě k Bohu. Přesto si řekla: „Nesmíš plakat! Slzy páli oči, kalí zrak – a ty chceš přece vidět jasně. I proto, abys mohla dokončit dílo, které Bůh v tvém dítěti započal, ale které ono nemohlo dokončit.“

Paní Harbichová nejdřív nevěděla, že její dcera Lydie byla od roku 1980 ve spojení s Milosrdnými sestrami sv. Kříže, že se zasvětila Bohu a přijala jméno Sr. Augustina. Dověděla se o tom až po její smrti. Myšlenka zastoupit dceru a dokončit její cestu zasvěceného života ji ale neopouštěla. Se svolením generální představené byla skutečně do řeholního společenství přijata a v roce 1989 vstoupila do noviciátu jako sestra Lydie. Její duše se cele otevřela Boží lásce, jíž se chtěla cele odevzdat. Sestra Lydie zemřela v roce 2008, její život byl naplněn modlitbou, odříkáním i laskavou vlídností.

☛ V Hradci Králové začaly sestry Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže působit v září roku 2014.

Už o dva roky dříve obdržela Konference vyšších řeholních představených prosbu od biskupa Jana Vokála o komunitu sester, které by se staraly o jeho sekretariát, pracovaly v úřadu biskupství a zajišťovaly chod rezidence. Tehdy v té době probíhaly – jak to u nás sester bývá – personální změny v některých komunitách, a proto padlo konečné rozhodnutí, že začneme působit v Hradci Králové. V současnosti jsme tady tři, jednu dobu jsme byly i čtyři. Zázemí jsme našly v nejvyšším patře biskupské rezidence, kde dříve bydlely Schönstattské sestry Mariiny z Rokole, které se staraly o pana arcibiskupa Karla Otčenáška. Ke společné modlitbě máme k dispozici kapli sv. Karla Boromejského v rezidenci. Toto současné působíště na biskupství zahrnuje poskytování duchovního i přirozeného zázemí, vedení domácích prací, administrativních služeb. Ale hlavně je to život v srdci diecéze. Zvláště v dnešní době se církve dotýkají mnohé těžkosti, a to je výzva i pro naši zejména modlitební podporu. Proto jsme vděčné, že můžeme být nyní zde... Naše životy jsme daly Kristu, proto bereme církvi opravdu za svoji a odevzdáváme Pánu v modlitbě vše, s čím se denně setkáváme.

Evropské setkání Papežského misijního díla dětí (CEME) 2022: Buďte svatí, neboť já jsem svatý

Ve dnech 27. – 30. března letošního roku se ve Švýcarsku uskutečnilo setkání pracovníků Papežského misijního díla dětí evropských zemí. Do ekumenického institutu v Bossey, nedaleko Ženevy, se sjelo 30 misionářů z 19 zemí celé Evropy. Nechyběly ani dvě zástupkyně z České republiky: Olga Loučková, diecézní ředitelka PMD olomoucké arcidiecéze a Jana Trojovská Drahovzalová, asistentka národního ředitele PMD.

Tato setkání probíhají každé 2 roky a jejich cílem je hledat nové cesty, jak pracovat s dětmi a způsoby, jak je přiblížovat k Pánu. Velkou inspirací pro misijní práci s dětmi v Evropě jsou naše Misijní klubka, která v podobě, jakou máme my, zatím nikde nefungují. Nejvíce se k tomu v současnosti přibližují kolegyně ze Slovenska, kteří zakládají síť Misijních zrněk, kdy jim jako vzor slouží právě česká Misijní klubka.

Hlavním mottem letošního setkání bylo „Buďte svatí, neboť já jsem svatý“ (1Pt 1,16). Na toto téma zazněly 3 přednášky. Přednášejícími byli dosavadní prezident CEME Kaare Nielsen, který se zamýšlel nad tím, jak zacházet s darem, který jsme všichni obdrželi při svém křtu. Co nás ke svatosti přivádí a co naopak odhaluje? Následovala přednáška profesorky dogmatiky a ekumenismu, Barbary Hallenslebenové, o východiscích pojmu svatosti ve Starém a Novém zákoně. Nakonec se tématem svatosti zabýval i profesor L. Iwuamadi.

Bůh neočekává naši dokonalost

Svatost není v žádném případě dokonalost, ale především ochota být ve vztahu s Bohem a s Jeho Synem, ochota využít nabídku společenství, protože On se na nás těší, chce být s námi, chce léčit naše rány, chce nás držet ve svém náručí.

Vzhledem k tomu, že hlavní náplní účastníků je práce s dětmi, nemohla nezaznít

popisek popisek popisek

otázka, jak svatost přiblížit dětem. Jak jim ukázat tuto nesmírnou všeobjímající a všeodpouštějící lásku? Jak je naučit navázat vztah s Bohem? Pokud děti v lásce vyrůstají, zažívají pocit bezpečí v milující náručí a mají pozitivní vztahy s lidmi kolem sebe, je pro ně mnohem snazší tuto Boží nabídku přijmout. Nicméně pro ty, kteří zažili odmítnutí, jsou vyloučení či zanedbaní a s hloubkou lásky a odpuštěním se nikdy nesetkali, je mnohem těžší naučit se důvěřovat a pochopit, že Bůh nás nikdy neodmítne, nikdy se nás nezrekne.

Být svatý neznamená mít svatozář, být vždy dokonalý a nikdy nedělat chyby. To od nás Bůh neočekává ani nežádá. Co po nás chce, je rozhodnout se – říci své ANO Bohu, Ježíši, životu; doufat, milovat a věřit. Svobodně a s radostí se rozhodovat pro dobro, lásku, spravedlnost. Mít v Božím Otci svůj vzor a k němu směřovat, být tu pro druhé, dát jim svobodu, být k nim trpělivý. Je nutné postavit do centra své pozornosti Boha a k němu svým životem směřovat. Ale jak? Tak, že budeme milovat každé Boží stvoření, budeme se radovat z každého rána, ze sluníčka i deště. Budeme zdvořilí a pozorní jeden k druhému, budeme důvěřovat a milovat. To vše nás

k Bohu přibližuje, tím vším se mu stáváme podobní, to vše je svatost, ke které jsme všichni pozváni. Ale je to jen Boží nabídka, jejíž přijetí závisí jen na nás. Máme svobodu rozhodnout se, zda se na tuto cestu vydáme nebo ji budeme záměrně míjet.

Atmosféra byla jako vždy velmi příjemná, všichni účastníci si navzájem vyměnili spoustu osobních zkušeností a misijních materiálů. Do svých mateřských zemí se tedy vraceli nejen s novou inspirací, ale také s opravdovou podporou, kterou všem opakovaně vřele vyslovila sestra Roberta Tremarelli, generální sekretářka PMD pro Papežské misijní dílo dětí.

Jana Trojovská Drahovzalová)

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
e-mail: pmd@missio.cz
FB: PapezskaMisijniDila

www.missio.cz

Kéž by všechny mámy mohly být se svými dětmi a v bezpečí

„Bylo to těžké rozhodnutí opustit domov, rodinu a práci. Ale měla jsem na všechno jen 15–20 minut a k tomu sbalit to nejn nutnější na cestu. Chtěla jsem hlavně ochránit naše děti před válkou,“ líčí mladá dvojnásobná maminka Roksolana, jak prchali z rodné ukrajinské Umaně, kde ruští okupanti odstřelovali nedaleký vojenský sklad. Bezpečný azyl a útočiště našla se svými kluky i maminkou v Hradci Králové. Oba synové už u nás chodí do školy, Roksolana si právě hledá práci a učí se česky na kurzech Integrovaného centra hradecké Diecézní charity.

Do Česka cestovali tři dny přes Slovensko. Na ukrajinsko-slovenské hranice dorazili ještě autem s přáteli, pak už s pomocí dobrovolníků busem do Čech. „Všude nám lidé pomáhali. Dali nám najíst a vše, co bylo potřeba. Paní Natálie Dotsenko a Charita se tady o nás starají od začátku. Pomohli nám také s ubytováním i s registrací. Jsem za to všem velmi vděčná,“ říká třicetiletá Roksolana, která sama nezhálela a hned jak se zotavili z dlouhé cesty, pomáhala s tříděním humanitární sbírky pro ukrajinské uprchlíky. „Přišla jsem alespoň na jiné myšlenky a cítila se užitečná,“ dodává mladá maminka.

„Mám radost, že se podařilo najít školu pro oba syny. Už potřebovali režim, od té války jsou velmi roztěkaní,“ pochvaluje si Roksolana. A není divu, kluci jsou všeho stále plní. Překotně líčili zážitky z bombardování i útěku ze své země. A je vidět, že situaci stále sledují na internetu. I když se jim v české škole moc líbí a mají skvělou učitelku, přáli by si, aby už válka skončila a mohli se vidět taky s tátou.

Na Ukrajině v Den matek dostávají maminky od svých dětí květiny nebo ručně vyrobený dárek podobně jako u nás. Paní Roksolana i její synové si teď ale nejvíc přejí, aby válka už skončila a všechny mámy s dětmi se mohly zase vrátit domů. Foto: Jana Karasová

Vytrvalý boj za svobodu na Ukrajině před nespravedlivou ruskou agresí teď hýbe celým světem. Kde se v Ukrajincích bere ta odvaha, statečnost a hrdost? „Museli jsme vždycky držet při sobě a chránit si svoji kulturu už v minulosti. Myslím, že Ukrajinci jsou prostě dobří lidé. Vzájemně si pomáháme a jsme pracovití,“ vysvětluje Roksolana.

„Umaně je krásné město, velké asi jako Hradec Králové, a v minulosti tu žilo hodně Židů. Jezdilo k nám i spousta turistů,“ vzpomíná Roksolana. Žili si spokojený život, než přišla válka. Teď jsou s rodinou v kontaktu aspoň po telefonu a po síti, pokud je to jen možné. Prarodiče našťestí bydlí na vesnici, kam se i před útekem uchýlili před bombardováním. Doma

měla Roksolana také malou živnost, kterou musela opustit. Vyráběli zákusky do kaváren a cukráren, a tak by ráda u nás našla práci v oboru. A její dezerty, které mi ukazovala na mobilu, vypadaly vskutku úžasně.

A co teď drží mladou maminku nad vodou a co si přeje ke květnovému Dni matek? „Jsou to hlavně moji dva synové. Nejvíce si teď přeju, aby všechny mámy mohly být se svými dětmi a v bezpečí. Aby už válka skončila a my se mohli zase vrátit domů,“ reaguje přirozeně Roksolana, jedna s tisíců ukrajinských maminek, které u nás našly dočasný azyl před nespravedlivou válkou.

(AKTUALITY

Benefiční koncert Boni pueri v zaplněném kostele Nanebevzetí Panny Marie vynesl téměř 52 tisíc pro ukrajinské děti. Foto: Jana Karasová

Hradečtí Boni pueri vyzpívali přes 51 tisíc korun pro ukrajinské děti

Hradec Králové: Neuvěřitelných 51 960 korun českých vyzpívali Boni pueri s pěvkyní Terezou Mátlovou pro děti uprchlíků z Ukrajiny na benefičním koncertu v zaplněném kostele Nanebevzetí Panny Marie v Hradci Králové, který pod výmluvným názvem „Děti dětem“ uspořádala hradecká Diecézní charita spolu s Českým chlapeckým sborem ve čtvrtek 7. dubna 2022. Benefice se konala pod záštitou biskupa Jana Vokála a za laskavé podpory Rotary klubu Hradec Králové.

„Děkujeme mnohokrát účinkujícím a všem, kteří se na realizaci benefice podíleli. Velké díky patří také všem dárcům, kteří přispěli do kasičky na školní pomůcky a sportovní potřeby pro ukrajinské děti. Tyto děti měly to štěstí a uprchly před nespravedlivou válkou a agresí. Věříme, že i tento koncert posílil naději v jejich budoucnost,“ říká Anna Maclová, ředitelka Diecézní charity Hradec Králové.

V úvodu přítomné pozdravil královéhradecký biskup Jan Vokál. Ukrajinskou hymnu zazpívaly děti ze souboru Nytočka Rodovodu. Nemocnou pěvkyní Editu Adlerovou, které přejeme brzké uzdravení, zastoupila výborná sopranistka Tereza Mátlová. Český chlapecký sbor Boni pueri zpíval pod taktovkou sbormistra Marka Štilce a na klavír doprovázel Robert Fuchs. Všichni sklidili zasloužený aplaus diváků, mezi kterými byly i ukrajinské rodiny, které utekly k nám do Hradce Králové. Velmi děkujeme rovněž Rotary klubu Hradec Králové za podporu benefice.

Maminkám s dětmi, které k nám uprchly před ruskou agresí na Ukrajině, pomáhá Diecézní charita Hradec Králové od začátku válečného konfliktu. Ve spolupráci s Regionálním

ukrajinským spolkem ve východních Čechách zajišťuje péči o uprchlíky na ubytovnách vyhrazených městem a fakultní nemocnicí. Poskytuje jim humanitární i odbornou pomoc. Naše Integrační centrum pro cizince organizuje pro ukrajinské běžence bezplatné kurzy češtiny i s hlídáním dětí v Hradci Králové i v regionech – v Jičíně, Náchodě a Jaroměři. Pracovnice Integračního centra také pomáhají maminkám při hledání zaměstnání a jejich dětem se začleněním do českých škol. Dětem a mládeži se věnují i dobrovolníci a koordinátorky projektu Young Caritas.

Diecézní charita Hradec Králové je od počátku také nedílnou součástí hradeckého Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině (KACPU). V těchto centrech pomáhají i Charity v Pardubicích a Kutné Hoře. Regionální Charity zajišťují pro ukrajinské uprchlíky rovněž potřebnou následnou péči, organizují místní humanitární sbírky i další pomoc Ukrajině. Je to především poradenství, podpora výuky češtiny a ukrajinštiny, sociální služby, materiální a dobrovolnická pomoc nebo zprostředkování kontaktů.

Velký dík za pomoc a podporu patří všem dobrovolníkům, organizacím, institucím, firmám, spolkům a jednotlivým dárcům. Poděkování patří rovněž všem organizacím a spolkům, které spontánně pořádají benefiční akce na pomoc Ukrajině a uprchlíkům. Finanční dary na akutní a následnou pomoc uprchlíkům z Ukrajiny v našich regionech mohou lidé stále posílat na **veřejné sbírkové konto Diecézní charity Hradec Králové pro mimořádnou pomoc číslo: 1234512345/5500, VS 101**. Děkujeme!

Více také na www.hk.caritas.cz a www.cizincihradec.cz.

Jana Karasová

Integrační centrum pro cizince hradecké Diecézní charity organizuje pro ukrajinské běžence bezplatné kurzy češtiny i s hlídáním dětí. Aktuálně je to devět kurzů v Hradci Králové a dalších sedm v regionech – v Jičíně, Náchodě a Jaroměři. Foto: Jana Karasová

Novou paní ředitelku poličské Charity RNDr. Evu Skalníkovou (na snímku vpravo) do funkce jmenovala ředitelka Diecézní charity Hradec Králové Ing. Anna Maclová. Foto: archiv

Charita v Poličce má novou ředitelku

Polička: Oblastní charitu v Poličce od 1. dubna vede nová paní ředitelka RNDr. Eva Skalníková, kterou do funkce jmenovala ředitelka Diecézní charity Hradec Králové Ing. Anna Maclová. Současně se všichni rozloučili a poděkovali dosavadnímu řediteli Mgr. Martinu Dvořákovi, který vedl poličskou Charitu od poloviny roku 2019.

„Je mi ctí, že se mohu podílet na něčem tak smysluplném jako je poličská Charita. Jsem vděčná za to, že mohu být její součástí a udávat tak směr a tvář této organizaci, která má za sebou letos již 30 let své existence. Zároveň si uvědomuji i velkou zodpovědnost jak za klienty našich služeb, tak za všechny pracovníky, kteří spoluvytváří toto velké charitní dílo. Mým cílem je, aby Charita byla dobře fungující organizací, která dokáže reagovat na nejrůznější výzvy dnešní doby a je připravena stát na straně slabých, nemocných i lidí v nejrůznějších těžkých životních situacích,“ říká nová paní ředitelka Eva Skalníková.

Více na www.policka.charita.cz.

Petra Zahradníková)

Domov pro matky s dětmi oslavil 20 let

Hradec Králové: Azylový dům na Pouchově se za dvacet let své existence stal dočasným domovem již pro téměř dvě tisícovky maminek nebo otců s dětmi. Domov od jeho otevření 19. března 2002 vede paní Zdeňka Koutníková a jeho kapacita je většinou stále naplněná. Mnoho rodin zde našlo lidskost, porozumění, bezpečí, důstojnost a pomoc. Mnohé z nich tu uzavřely svou „minulost“ a vykročily šťastnějším směrem, do návazného bydlení.

Před dvaceti lety stál na Pouchově nový prázdný dům. Tehdejší ředitelka hradecké Oblastní charity Ing. Anna Maclová s urputností sháněla finance na jeho vybavení a vdechla mu život.

O rok později se otevřel pro děti volnočasový klub Mariánek. V průběhu času se interiér zařízení stále obnovuje a dovybavuje. Svoji tvář po letech dostala i zahrada.

Změnila se i legislativa, od roku 2006 platí Zákon o sociálních službách, který klade důraz na profesionalitu a přímou práci s klientem. *„Pozitivně vnímám vývoj spolupráce s ostatními neziskovými organizacemi, když klienti od nás odcházejí. V kraji je síť terénních a dalších služeb, které nabízí pomoc a posléze spolupracují s rodinou,“* říká Zdeňka Koutníková.

Maminka nebo otec s dětmi mají v domově k dispozici pokoj, kuchyň a příslušenství. V rámci krizové pomoci mohou získat ošacení, základní potraviny, hygienické prostředky. Spolupracují s klíčovou pracovníci a společně plánují krok za krokem, co je třeba udělat pro to, aby během pobytu v naší službě získali či obnovili dovednosti, které jim pomohou při začlenění do běžného života.

Některé matky nebo otcové nezvládají své povinnosti, protože je to nikdo nenaučil a často nezažili funkční rodinu. Chybí jim zkušenost s běžnými dovednostmi, neumí hospodařit s penězi, jsou nesamostatní a nedůslední. Pracovníci domova jsou maminkám a otcům velkou oporou. Maximum péče a podpory se dostává také dětem. Vše funguje na základě trpělivosti, laskavosti a názornosti. Ale musí především chtít sami svoji situaci změnit.

Když se podaří klientům samostatně pokračovat v běžném životě, je to radost i pro všechny pracovníky. V takovém případě se naplní cíl služby i smysl charitní práce. Nová naděje a inspirace pro další maminky a otce, které se „na nový život“ připravují.

Více o službě na www.charitahk.cz.

Petra Zíková)

V hradeckém Domově pro matky s dětmi si letos připomínají 20. výročí od svého vzniku. Na snímku děkonná mše svatá za domov, jeho klienty i pracovníky.

DARÁNEK pomáhá dětem

www.daraneck.cz

Aby to ti nejmenší měli co nejlehčí

- * Daránek je sbírka na pomoc ohroženým dětem
- * Beránek Daránek dostal jméno podle darů
- * Pomáhá v azylových domech, nízkoprahových centrech, dětem s hendikepem a těm, které jsou ohroženy domácím násilím
- * Téměř půl miliónu korun z loňské sbírky již pomáhá dětem po celé republice

Podpořte Daránkovu výzvu

- * č. ú. 44665522/0800, VS 9119
- * QR platbou
- * online na www.daraneck.cz

Děkujeme za podporu

 Charita
Česká republika

(KALENDÁŘ AKCÍ NA KVĚTEN

Červený Kostelec, Týniště nad Orlicí, Holice a Dolní Dobrouč

- Putovní výstava příběhů z Indie
Červený Kostelec, Boženy Němcové 1
(za kostelem sv. Jakuba Většího)
Týniště nad Orlicí, městský úřad
Holice, kostel sv. Martina
Dolní Dobrouč, kostel sv. Mikuláše

Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity.

Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

2. ročník celostátní charitní sbírky Daránek dětem odstartoval

Připojte se k jarní vlně dobrých skutků

Váš dar se promění v bezpečí charitních azylových domů, nízkoprahová dětská centra, posílení preventivní sociální práce, volnočasové aktivity dětí a mládeže nebo půjde na podporu práv a zájmů dětí. Sběrka potrvá **do 20. 5. 2022**. Na webové stránce www.daraneck.cz najdete také příběhy pomoci.

V našich regionech budou z výtěžku této sbírky podpořeny dva azylové domy v Náchodě a v Humpolci. V náchodském Domově pro matky s dětmi Sv. Anny by rádi z darů pořídili nový hrací prvek pro děti na zahradu. V Charitním domově v Humpolci si děti od Daránka přejí malé hřiště před domovem, aby si mohly hrát v bezpečí a na čerstvém vzduchu.

**Děkujeme vám za každý příspěvek
a přejeme radostné jaro!**

FESTIVAL SOCIÁLNÍCH SLUŽEB HAVLÍČKŮV BROD

KDY: 9. 6. 2022, 9:00 - 17:00

KDE: HAVLÍČKOVO NÁMĚSTÍ

Přijďte se podívat na představení sociálních služeb dostupných v Havlíčkově Brodě a okolí. Setkejte se s těmi, kteří pomáhají a vyzkoušejte si, jaké to je být v kůži sociálních pracovníků nebo jejich klientů.

 **Oblastní charita
Havlíčkův Brod**

CELOOSTAŤNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Máte 1 novou zprávu od: Bůh

**Vstaň! Udělám
z tebe svědka
toho, co jsi viděl**

HRADEC KRÁLOVÉ

2022

9. 8. - 14. 8.

Pořádá Sekce pro mládež ČBK a AKSM Z. S.